

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

UNA BATUTA CON CORAZÓN ON Barcelona - 03/02/2017	3
El mes vinent, d'altra banda, toquen a l'Auditori de Girona i OVENTOTS Diari de Sabadell - 02/02/2017	5
+ concerts La Vanguardia Que Fem - 03/02/2017	6
'Intento que la guitarra sea una voz' Diari de Tarragona - 03/02/2017	8
«Al principi em va fer una mica de cosa cantar en català» El Periódico de Catalunya - Catalán - 03/02/2017	9
The Divine Comedy. Contra el pop moderno Rock de Lux (RDL) - 01/02/2017	10
Pop de càmera al Palau La Vanguardia Que Fem - 03/02/2017	12
Contra l'estigmatització de l'independentisme El Periódico de Catalunya - Catalán - 03/02/2017	13
De acompanyant de Oriol Pujol a bombero" de Artur Mas El Mundo de Catalunya - 03/02/2017	14
Cop al 3% de la CDC de Mas i Trias El Periódico de Catalunya - Catalán - 03/02/2017	15
Tres detenidos del corazón del poder de Mas El Mundo de Catalunya - 03/02/2017	18
La caiguda d'Osàcar el va convertir en tresorer El Periódico de Catalunya - Catalán - 03/02/2017	19
A a e o es ui a a .es o e a arce ona La Vanguardia - Catalán - 03/02/2017	20
La justícia ha d'arribar fins al final en el cas de la presumpta trama del 3% Ara - 03/02/2017	22
El jutge amplia l'abast del 3% a l'època de CDC a l'Ajuntament Ara - 03/02/2017	23
Les tres fases del cas que esquitxa CDC Ara - 03/02/2017	26
Nuevo golpe judicial a la trama del arranca 35 de la Convergència de Artur Mas Expansión - 03/02/2017	27
Todos los hombres del president La Razón - 03/02/2017	28

ESCUCHAR

36

/ director con estrella /

UNA BATUTA CON CORAZÓN

Para la prensa rosa, Pablo Heras-Casado es el marido de Anne Igartiburu. Para los melómanos, el director de orquesta del momento. En breve, Barcelona podrá disfrutar doblemente del granadino

La suya es una vida de vértigo musical. Pablo Heras-Casado (Granada, 1977), el director español más internacional, desarrolla sus proyectos a un ritmo difícilmente sostenible para alguien que no tenga su talento. En poco más de un mes capitaneará a diferentes formaciones en lugares como Salzburgo, Madrid, Barcelona, Nueva York, Roma, Londres, Berlín o Zurich, después de triunfar con *El holandés errante* de Wagner en el Real. En medio de este marasmo aterrizará el jueves, 9, en el Palau de la Música para dirigir al coro y orquesta de la Balthasar Neumann alemana en *Selva morale e spirituale*, de Claudio Monteverdi. Por si fuera poco, el 22 de marzo, volverá para debutar en el Auditori con la Orquesta Barroca de

Friburgo y la violinista Isabelle Faust.

El músico vive con naturalidad este frenético ritmo. Habla con *On Barcelona* desde Madrid, un día antes de viajar a Salzburgo, donde desde hace cinco años dirige en la Semana Mozart. «Desde el momento en que llego a una ciudad me siento integrado en ella y me olvido de lo demás», asegura. «Trabajar sin parar y renunciar a muchas cosas» es la clave de su exitosa trayectoria. Y durante esta meteórica carrera no hace distinciones entre ponerse al frente de formaciones como la Filarmónica de Berlín o la de Viena, y las de música antigua. «La diferencia reside solo en el plano sonoro, pero la exigencia y el compromiso son los mismos. Los grupos de barroco que voy a dirigir ahora son los mejores en su repertorio, y tienes que implicarte al 200% en la calidad interpretativa».

«SENSUALIDAD MUSICAL»

«Siempre he querido interpretar a Monteverdi. En mis inicios como director en Granada crecí con esta música y, a los

Palau de la Música

Fecha: 9 de febrero.
 20.30 horas
Orquesta: Balthasar Neumann Chor & Ensemble
Precio: De 15 a 80 euros

Auditori

Fecha: 22 de marzo.
 20.30 horas
Orquesta: Barroca de Friburgo e Isabelle Faust (violin)
Precio: De 10 a 68 euros

celoro7@yahoo.es / César López Rosell

WWW

MIRA A HERAS-CASADO EN
www.onbarcelona.com

17 años, di ya dos conferencias sobre este revolucionario autor. Pero entonces no teníamos medios para recrear una obra como esta», recuerda. Heras-Casado califica *Selva morale* como «el testamento religioso» del italiano y dice que, pese a ser una obra poco conocida, está a la altura de sus óperas: «Es un compositor inteligente y con gran sensualidad musical». Igual de motivado se siente ante la visita al Auditori con la formación de Friburgo, en la que grabarán la *Quinta sinfonía* de Mendelssohn, dentro de un proyecto con la integral del autor.

PASADO CATALÁN

El director se siente vinculado a Barcelona porque pasó parte de su infancia en Rubí, donde su padre estaba destinado como policía nacional. Aunque la familia volvió a Granada, él regresó a Barcelona a los 18 años para contactar en el Palau con el director Jordi Casas, uno de sus maestros, y estudiar la tradición coral catalana, y siete años después se instaló en Catalunya para dirigir corales y la Orquesta de Girona. Actualmente es director principal de la Orquesta of St. Luke's de Nueva York y tiene contrato con el Teatro Real, además de estar regularmente invitado por las principales sinfónicas del mundo.

De momento no se plantea otra aspiración que la perfeccionar su trabajo como director y «servir con honestidad el legado de los compositores». Casado con la televisiva Anne Igartiburu, es padre de un niño de 8 meses, Nicolás. «Me siento feliz y disfruto de este momento. Creo que tener un hijo es una de las mejores cosas que te pueden pasar en la vida». No se atreve a vaticinar si el pequeño se orientará hacia la música. «De lo que sí estoy seguro —concluye— es de que amará este arte, por el ambiente en el que se está criando». —

80

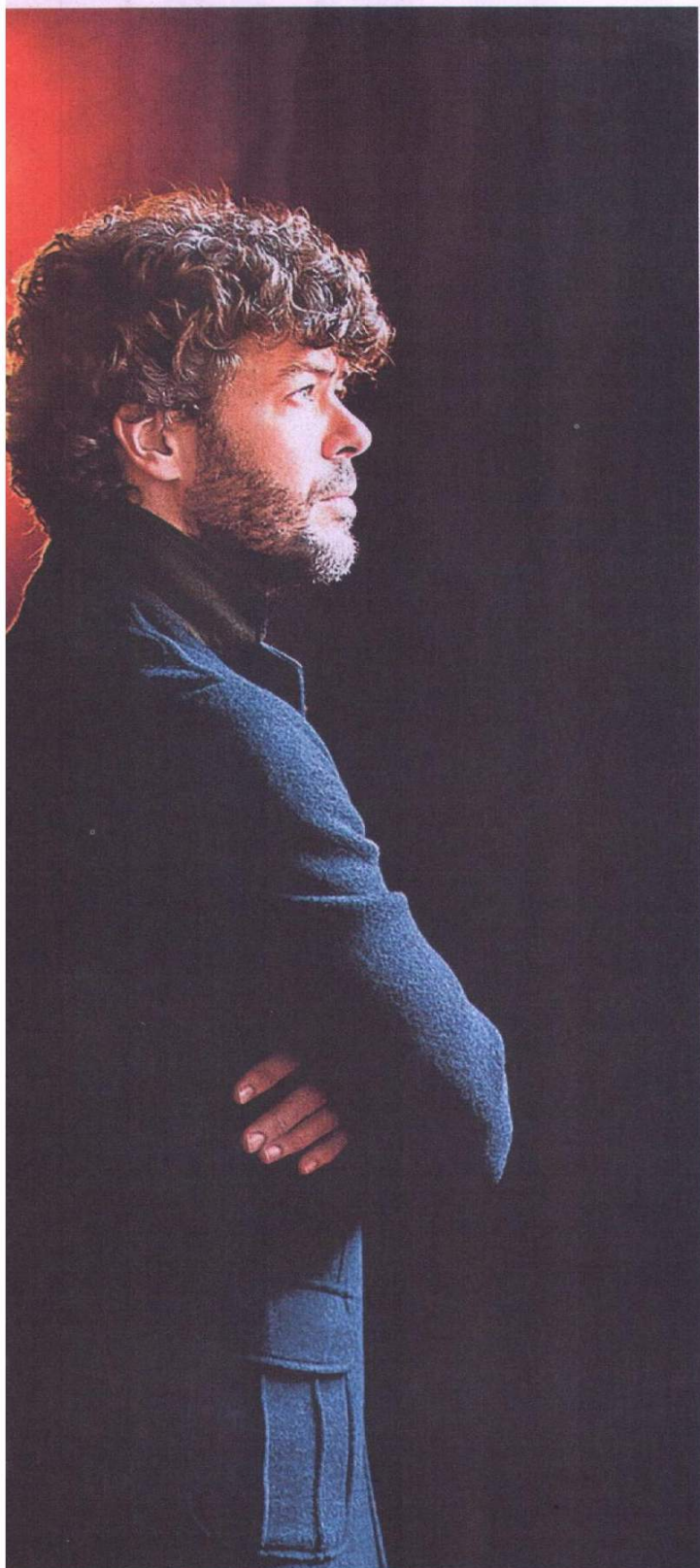
son los
 conciertos
 que dirige
 cada año,
 entre
 clásica y
 ópera

12

discos lleva
 grabados
 en su
 carrera

16

grandes
 orquestas
 se han
 sometido a
 su batuta

FERNANDO SANCHO

2 Febrero, 2017

El trio Ludwig, tot un luxe al Principal

La prestigiosa formació de cambra combina un trio de Beethoven amb Xostakóvich

El Ludwig Trio, un dels grans atractius de la temporada de cambra de Joventuts Musicals, toca aquest divendres al Principal (21h) el *Trio núm. 6, en mi bemoll major, op. 70, núm. 2* de Beethoven, completat amb un trio de Xostakóvich.

CARLES CASCÓN

Torna el Ludwig Trio al Teatre Principal, on va ser formació de cambra resident i on encara seguirà fent concerts anuals. Tot un luxe, com sempre, que després d'haver interpretat la integral dels tríos de Beethoven oferirà aquest divendres el citat *Trio núm. 6, en mi bemoll major, op. 70, núm. 2*, que ha quedat injustament a l'ombra degut a la celebritat del primer trio d'aquest op. 70 («del Fantasma»), segons observa Oriol Ponsatf-Murlà al programa de mà del Palau de la Música.

Allà toquen aquest dijous, amb una programa una mica diferent, dins el «Palau Cambra» a la sala de concerts.

Divendres (21 h) completen aquesta peça de Beethoven a Sabadell amb el Trio núm. 2, en mi menor, op. 67 de Xostakóvich, en la línia habitual de «buscar una peça ben contrastada», en aquest cas del segle XX, «ben actual», comen-

JOSEP MOLINA

Abel Tomàs, la coreana Hyo-Sun Lim i Arnau Tomàs, components del Trio Ludwig

tava ahir mateix Arnau Tomàs a D.S. El violoncelista integra el Ludwig amb el seu germà Abel Tomàs al violí –ambdós membres del prestigiós Quar-

tet Casals– i la pianista coreana Hyo-Sun Lim, guanyadora de nombrosos concursos internacionals, entre els quals destaca el Reina Elisabeth de

Brussel·les, i amb llarga experiència en música de cambra, tot col·laborant, entre d'altres, amb artistes com Hilary Hahn o Mischa Maisky.

Gira amb el Triple Concert

Creat l'any 2009, el Trio Ludwig és considerat una de les formacions de cambra més destacades de l'actualitat i té un projecte «molt interessant» per endavant, avança Arnau

DS

Aquest dijous
toquen al Palau i
divendres al Teatre
Principal

Tomàs: a partir de 2018 s'embarca en una llarga gira per Alemanya i Espanya amb el *Triple Concert* de Beethoven, convidat per l'Orquestra de la Ràdio de Stuttgart.

Una obra que ja van enregistrar, per cert, amb la Sinfónica de Galicia, dirigida per Victor Pablo Pérez. Amb aquest disc van rebre la distinció "E" que la revista Scherzo atorga cada mes als discs considerats excepcionals.

El mes vinent, d'altra banda, toquen a l'Auditori de Girona ■

+ concerts

Divendres, 3

BEACH SLANG *Indie rock*

Els de Philadelphia refermen que són una de les bandes més en forma del moment gràcies al seu segon llarg 'A Loud Bash of Teenage Feelings' (2016). SIDECAR. PLAÇA REIAL, 7. TEL.: 933 021 586. METRO: LICEU (L3). PREU: 16€ ANTICIPADA, 18€ A TAQUILLA. HORA: 21H. ● Sidecar.es

CHAMBAO *Flamenc, chill*

'Nuevo ciclo' és l'àlbum amb què els malaguenys entrenen una nova etapa en la seva trajectòria. A Barcelona retornen dins el cartell del Festival Mil·lenni. PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. PALAU DE LA MÚSICA, 4-6. TEL.: 932 957 200. METRO: URQUINAO-NA (L1, L4). PREU: ENTRE 18 I 48€. HORA: 21H. 🟡 15% DE DESCOMPTE Entradasdevanguardia.com

LA HABITACIÓN ROJA *Indie rock*

'Sagrado corazón' (2016) és el nou capítol en la nòmina fonogràfica dels valencians. BIKINI. AV. DIAGONAL, 547. TEL.: 933 220800. METRO: MARIA CRISTINA (L3). PREU: 15€ PREU ÚNIC. HORA: 20H. ● Ticketea.com

PERICO SAMBEAT ENSEMBLE *Jazz*

Prohom del nostre jazz, Perico Sambeat s'instal·la durant dues nits a la sala Jamboree amb un espectacle que ret homenatge a Frank Zappa. JAMBOREE. PLAÇA REIAL, 17. TEL.: 933 191 789. METRO: LICEU (L3). PREU: 24€ ANTICIPADA, 27€ A TAQUILLA. HORA: 20 I 22H. 🟡 2X1. ● Proticketing.com

SIMIAN MOBILE DISCO *Electrònica*

'Welcome to Sideways' (2016) és el nou artefacte sonor d'aquests incombustibles facturadors de trencapistes. APOLO. NOU DE LA RAMBLA, 113. TEL.: 934 414 001. METRO: PARALLEL (L2, L3). PREU: 15,50€ ANTICIPADA, 18€ A TAQUILLA. HORA: 24H. ● Sala-apollo.com

Dissabte, 4

CAGE THE ELEPHANT *Indie rock*

Hereus d'ícones del rock independent com Pixies, Weezer o Foo Fighters, continuen portant al directe els temes del seu quart àlbum, 'Tell Me I'm Pretty' (2015). APOLO. NOU DE LA RAMBLA, 113. TEL.: 934 414 001. METRO: PARALLEL (L2, L3). PREU: 23€ PREU ÚNIC. HORA: 20H. ● Ticketmaster.es

MAYTE MARTÍN *Flamenc*

'Al flamenco pongo por testigo' és l'espectacle amb què Martín recupera cants antics aportant-hi la seva manera de concebre el gènere. L'AUDITORI. LEPANT, 150. TEL.: 932

479 300. METRO: MONUMENTAL (L2).
PREU: 32€ PREU ÚNIC. HORA: 21.30H.

● Koobin.com/auditoribcn

THE HEART AND THE HEAD *Indie*
Proposta destacada de l'escena indie folk, 'Signs of Light' (2016) és la tercera obra d'estudi de The Heart and the Head, el primer sota la protecció d'una discogràfica multinacional. RAZZMATAZZ. ALMOGÀVERS, 122. TEL.: 933 208 200. METRO: MARINA (L1). PREU: 25€ PREU ÚNIC. HORA: 20H. ● Ticketea.com

Diumenge, 5

CASS MCCOMBS *Indie rock*
El cantautor se situa en la part més alta del cartell de la nova edició del cicle de concerts Ronda organitzat per l'Heliogàbal. C.A.T. TRAVESSIA DE SANT ANTONI, 6. TEL.: 932 184 485. METRO: FONTANA (L3). PREU: 12€ ANTICIPADA, 15€ A TAQUILLA. HORA: 21H. ● Codetickets.com

Dilluns, 6

THE WAVE PICTURES *Indie rock*
El 2016 The Wave Pictures editaven dos discos: 'A Season in Hull', enregistrat amb l'única ajuda d'un micròfon, i 'Bamboo Diner in the Rain' (2016). SIDECAR. PLAÇA REIAL, 7. TEL.: 933 021 586. METRO: LICEU (L3). PREU: 17,50€ ANTICIPADA, 22€ A TAQUILLA. HORA: 21H. ● Sidecar.es

Dimarts, 7

FORMA ANTIQVA *Clàssica*
En un nou recital del cicle Ibercamera, Forma Antiqua interpretaran un programa que inclou dues peces cabdals de la música barroca: 'Sta-

bat Mater', de Vivaldi, i la 'Música aquàtica', de Händel. PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. PALAU DE LA MÚSICA, 4-6. TEL.: 932 957 200. METRO: URQUINAONA (L1, L4). PREU: ENTRE 20 I 73€. HORA: 20.30H.

● Koobin.com/ibercamera

Dijous, 9

DONALLOP *Indie folk*
El cicle de concerts Born de Caçons inicia la seva edició amb Donallop. El duet mallorquí estrena 'Misteris de sa vida' (2017). BORN CENTRE CULTURAL. COMERÇ, 2. TEL.: 933 689 700. METRO: JAUME I (L4). PREU: 6€ ANTICIPADA, 10€ A TAQUILLA. HORA: 20H. ● Codetickets.com

SUN GOD REPLICA *Rock*
Lindsay McLennan, líder dels adalils del punk australià, The Meanies, es passa al rock de garatge més psicodèlic en la seva nova aventura sonora, Sun God Replica. 'Grandular Fever' (2016) és el disc que venen a presentar. MARULA CAFÈ. ESCUDELLERS, 49. TEL.: 933 187 690. METRO: LICEU (L3). PREU: 12€ ANTICIPADA, 15€ A TAQUILLA. HORA: 21H. ● Ticketea.com

THE PRETTY RECKLESS *Rock*
Amb Led Zeppelin com a principal referent, el grup liderat per la volcànica Taylor Momsen ha emprès amb el seu tercer llarg, 'Who You Selling For' (2016), un viratge cap als sons més clàssics del hard rock. APOLO. NOU DE LA RAMBLA, 113. TEL.: 934 414 001. METRO: PARAL·LEL (L2, L3). PREU: 26€ ANTICIPADA, 30€ A TAQUILLA. HORA: 20H. ● Ticketmaster.es

ENTREVISTA | **Rafael Aguirre** Guitarrista

‘Intento que la guitarra sea una voz’

EL PERFIL | Rafael Aguirre (Málaga, 1984) es uno de los guitarristas con más prestigio mundial. Con solo 16 años debutó con el Concierto de Aranjuez, obra que vuelve a tocar mañana, junto a la Orquesta Camera Musicae, a las 21 horas en el Teatre Tarragona. Las entradas están agotadas.

JUDIT GABALDÓN SÁNCHEZ

- ¿De dónde le viene la pasión por la guitarra?

- La pasión me viene, más que por la guitarra, por la música en general. En mi familia son todos muy melómanos y siempre han intentado inculcarnos la música como parte de nuestra educación. Mi padre tocaba la guitarra y mi madre el piano. Yo acabé decantándome por la guitarra porque mi hermano mayor ya empezó con el piano.

- ¿Cómo fue trabajar con profesores como Joaquín Clerch?

- Joaquín Clerch es uno de los grandes concertistas de guitarra y maestros del instrumento. Yo resalto su capacidad para inspirarte, algo muy importante para el músico. Yo viví esa época como una esponja, absorbiendo todo lo que me decía y me enseñaba durante las largas clases. Fue una combinación muy interesante que complementó mi forma de ver la música y la desarrolló hasta lo que soy hoy en día.

- A los 16 años debutó con el Concierto de Aranjuez.

- Fue muy bonito porque era una de las canciones que yo siempre escuchaba cuando era pequeño, la repetía una y otra vez. Siempre sueñas con tocar algún día la música que te gustaba de pequeño, y mi sueño en este caso se hizo realidad.

- ¿Cómo lo vive ahora?

- Lo vivo igual. Ahora tengo más experiencia con la obra porque ya la he tocado en muchas partes del mundo. Pero siempre que voy a un sitio nuevo con una orquesta y un director nuevos, como en este caso, es una ocasión muy especial. Además hace poco la pude tocar en el Palau de la Música Catalana, que es donde se estrenó, y el momento fue mucho más emotivo. Ahora estamos esperando con mucha ilusión este concierto en Tarragona, con el que cerramos la gira.

- ¿Cómo consigue hacer suya esta obra tan clásica?

- Yo intento verla desde muchas perspectivas: flamenco, música académica y el propio lenguaje personal que he intentado conocer a través de otras piezas de Rodrigo, las instrumentales, las orquesta-

Intento ver el
Concierto de
Aranjuez desde otras
muchas perspectivas

les, sus canciones... Al final intento hacerlo cantar. Cuando yo toco la guitarra intento que el instrumento pase de ser eso,

Rafael Aguirre tocando la guitarra en uno de sus conciertos. FOTO: MARTÍ E. BERENGUER

solo un instrumento, a llevarla en una línea melódica como si fuese un cantante.

- Ha tocado algunas de las salas más importantes del mundo, como la Tchaikovsky de Moscú. ¿Cómo vive esos momentos?

- Con muchos nervios, ilusión y alegría. Siempre es un placer tocar en estas salas porque suelen ser de acústica prodigiosa ante un público muy entregado. Además, siempre está la comunión que se crea con el público, con una magia diferente en cada sala. Esta es mi razón principal, y creo que también la de muchos músicos, por la que nos dedicamos a esto, por esta conexión.

- Para usted, ¿qué es lo más importante a la hora de subir y tocar sobre un escenario?

- Estar en un estado de ánimo en el que yo pueda disfrutar, porque si no, todo el análisis y todo el trabajo y las reflexiones que uno ha hecho antes de salir no veo que tengan ningún sentido.

- ¿Alguna novedad para el concierto de este fin de semana en Tarragona?

- Para este concierto en particular estamos muy contentos porque ya nos han dicho que está todo vendido. Como yo me he quedado en Tarragona durante toda la gira he podido conocer la ciudad y me hace mucha ilusión poder acabar aquí. Lo único que me falta es sentir esa co-

nexión con el público de Tarragona, eso será mi novedad.

- ¿Cómo ha sido trabajar con Jordi Mora y con la Orquesta Camera Musicae?

- Ha sido una experiencia muy enriquecedora porque Jordi Mora es un director muy detallista, sin perder de vista la globalidad de la obra. Con la Orquesta Camera Musicae me gusta mucho trabajar porque son muy juveniles, con muchas ganas de tocar y sin entrar en rutina, que para mí es lo peor que podría pasarle a un músico. El trabajo de un músico debe tomarse como innovador día a día, siempre estas creando y recreando, y esto es algo que la orquesta lleva muy bien, esa frescura que tienen.

«Al principi em va fer una mica de cosa cantar en català»

LAMARI Cantant

ADRIANA VALERO DENGRA
BARCELONA

Després d'un viatge en solitari per l'Amèrica Llatina, l'espirit inquiet que mou Lamari va quedar plasmat l'abril passat en forma d'un disc amb un títol que parla per si mateix: *Nuevo ciclo*. Ara, el cor de Chambao agafa forces per a un 2017 que inclou una parada especial, avui, al Palau de la Música. A més a més, l'artista malaguenya segueix demostrant que la seva voluntat d'explorar nous territoris no s'ha doblegat i s'acaba de llançar a interpretar una cançó de Gertrudis en català. És una de les moltes col·laboracions en les quals treballa Lamari, perquè per a ella «no hi ha més plaer» que compartir la seva passió.

—¿Suposa aquest *Nuevo ciclo* també una nova etapa als escenaris?

—Crec que cada disc suposa una nova etapa, no cal que es digui *Nuevo ciclo*. Un disc sempre té darrere un projecte nou i noves il·lusions que prenen forma de cançons. Encara que pel que fa a l'estil, el resultat general d'aquest disc és un so més percutiu. Però al portar-lo al directe també casa bé amb els treballs anteriors i el conjunt és un repertori molt emotiu, però també ballable.

—Aquest nou so, ¿es tradueix en uns directes més moguts? ¿S'allunya de l'atmosfera *chill* de les gires de discos anteriors?

—Això depèn de la persona que vingui al concert. Jo crec que els concerts de Chambao són així des de fa temps, encara que en cada directe hi influeix l'energia dels que som a l'escenari i dels que estan en el públic. Evidentment no és el mateix que prémer el *play* i posar-te

► María del Mar Rodríguez Carnero, Lamari, presenta avui el seu últim disc, 'Nuevo ciclo'.

el disc estant a casa; els nostres directes per si mateix sempre seran molt més enèrgics. És lògic, perquè el que jo faig mai ha sigut música clàssica, lencara que la música clàssica també et pot fer aixecar de la butaca!

—A més, l'acompanya una nova banda amb una secció de metalls.

—Sí, per a aquesta gira vaig preferir un altre tipus de músics i estic molt contenta amb el resultat. A més de la meua família de sang, tinc una altra família, que són ells. Comparteix molts moments amb els músics.

sics. Hi ha molt d'afecte i admiració pel que cadascú fa, ens uneix l'amor per la música.

—Ha engegat el 2017 amb força.

—I sí!, acabo de fer dos *sold out* a Madrid i ara em preparo per a aquest concert al Palau.

—I ens acaba de sorprendre cantant en català amb Gertrudis a *Tan lluny de tu*.

—La veritat és que al principi em va fer una mica de cosa. Els vaig demanar que si creien que sonava malament fossin sincers i m'ho digues-

«Sempre col·laboro amb qui m'ho demana. És un honor i un plaer compartir el que més estimo a la vida, la música»

sin i la cantava en castellà. Però va ser al contrari; em van animar a fer-ho i aquí tenim el resultat. Quan la fem en directe hauré de posar molta cura a pronunciar bé, a veure com surt [riu].

—¿S'atrevirà al Palau?

—Ells [Gertrudis] tenen un compromís i no poden venir, així que no veig que tingui sentit cantar-la sola perquè és una cançó seva. Però ja en tindrem oportunitat!

—¿I qui l'acompanyarà avui?

—De moment, Carles Benavent, Dani de Macaco, Amparo Sánchez i potser també Maribel de D'Callaos. ¡Ah! i un amic que està buscant-se un lloc a Barcelona, Agustín Balda.

—Tot un desplegament. ¿Serà un concert especial pel lloc?

—Moltíssim, és difícil explicar què té aquell lloc; és una energia única. Tota la gent amb qui hi treballa cada vegada que hi vaig em dona un tracte molt familiar i a la vegada molt exquisit i professional. I després hi ha el lloc mateix, que és meravellós i transmet un rotllo i un ambient preciosos.

—¿Combinarà repertori de l'últim disc i de treballs anteriors?

—Sí. Tocaré un munt de cançons de discos anteriors perquè les noves casen molt bé amb els temes més coneguts de discos com *Con otro aire* i *Pokito a pokito*, els de tota la vida. Però la majoria, al tocar-les en directe, tenen un aire diferent.

—¿En què està ficada ara?

—Abans que s'acabés el 2016 vaig estar treballant amb Miguel Campello en una col·laboració per al seu nou disc; també en vaig fer una altra amb D'Callaos i aquella que comentava amb Gertrudis. Ara estic amb una col·laboració per al nou disc d'Amparo Sánchez i... per ara no puc explicar gaire més.

—Sembla que mai diu no a col·laborar amb els col·legues de professió.

—No hi ha motiu! Si tinc temps, sempre col·laboro amb qui m'ho demana. Per a mi és un honor i un plaer compartir el que més estimo a la vida, la música. I tinc la sort de tenir uns companys de professió brutals. ¿Per què no ho hauria de fer? =

1 Febrero, 2017

The Divine Comedy

Contra el pop moderno

Atrapado en el tiempo, Neil Hannon –la persona y el personaje– ya era un elemento discordante entre sus coetáneos cuando, en 1996 y al frente de The Divine Comedy, asomó la cabeza entre el *star system* de los festivales noventa británicos con “Casanova”. El salto a la fama no se produjo, pero, a diferencia de muchos compañeros generacionales, sigue grabando discos que ni pertenecieron a aquella época ni pertenecen a nuestro presente. Con “Foreverland” ya son once. **Por CESC GUIMERA**

Delicatessen del pop británico, The Divine Comedy o, lo que es lo mismo, **Neil Hannon** fue una de las notas disonantes de su época, aquellos mediados de los noventa en los que se dejó ver entre los grandes nombres del britpop. Ahora parece todavía más desubicado temporalmente, en momentos turbulentos para el pop, tras haber firmado “Foreverland” (DCR-[PIAS] Iberia & Latin America, 2016), primer disco en seis años y undécimo de su carrera, editado el pasado septiembre. Hannon responde al teléfono desde su estudio cerca de Dublín. ¿Cómo se siente ahora, con 46 años, ese viejo atrapado en un cuerpo de mediana edad que afirmaba ser entonces? “Sigo sintiéndome como un viejo, pero en un cuerpo de viejo” (ríe). “Me encuentro mucho mejor conmigo mismo ahora que años atrás. Pienso que mucha gente experimenta esa misma sensación. Tienes que conocerte a ti mismo y, a medida que envejeces, descubres lo que te hace sentir cómodo... En mi caso, beber café, comer pizza, mirar críquet en la televisión...”. Un estado de ánimo que se refleja a la hora de hacer música, “aunque no tiene por qué significar algo bueno. En ocasiones tienes que buscar sentirte menos cómodo: no puedes acomodarte en lo que haces, porque esto significa repetir siempre lo mismo”.

Abanderado de algo que ya no existe, Hannon ha afirmado en infinidad de ocasiones que el pop se ha convertido en algo aburrido, que ya no hay

rastros de aquellos grupos que apenas se tomaban en serio, capaces de componer canciones de lo más absurdas y sentirse a gusto con ellas. El pop ha perdido, en definitiva, aquel sentido del humor y aquel cinismo que ha caracterizado la trayectoria de The Divine Comedy. Puede que el pop sea aburrido porque ahora es adulto. “Es una vieja fórmula. Si miras la música de baile de ahora, es muy diferente a la que se hacía a finales de los ochenta o los noventa. En el pop es como si nada hubiera cambiado. No soy una persona que busque o necesite desesperadamente la originalidad. Lo que quiero es escuchar a artistas que no sientan miedo de probarse a sí mismos, de hacer cosas no necesariamente bonitas o que te hagan sentir cómodo. Cuando digo esto pienso en el indie de mi época, en A.R. Kane y otros grupos por el estilo. Ahora las bandas que escucho suenan ordinarias. Creo que el problema reside en que los jóvenes tienen al alcance muchas otras formas de creación más allá de la música. En los ochenta no había mucho más cuando eras un bicho raro algo ‘arty’. Actualmente puedes crear videojuegos y hacer películas desde casa. Quizá mucha gente que se hubiera dedicado a la música ahora hace otras cosas”.

Tal vez sea esta falta de diversión lo que ha provocado que las nuevas generaciones prácticamente hayan desaparecido de la escena. Solo hace falta echar un vistazo rápido al público que se congrega en festivales, mayoritariamente

entrado en la treintena o la cuarentena. “También es por el dinero. Los festivales son lugares para personas con cierto poder adquisitivo. Pasa lo mismo que en la Premier League. La gente ahora quiere disfrutar de un entorno bonito y protegido, como los palcos que existen en los estadios donde tienes sándwiches de pepinillo. En los festivales es lo mismo. Se venden abonos VIP y está todo preparado para poder lucir tus botas Wellington. Es todo muy chic. De todos modos, yo nunca he sido una persona de festivales; solo he ido con el autobús de gira y he podido huir cuando he querido”.

La falta de interés del público joven hacia el indie ha hecho cambiar por completo la fisonomía de estos festivales, llamados a adaptarse a los nuevos tiempos para sobrevivir. “Lo ves en los carteles de Glastonbury y otros grandes eventos, llenos de figuras del hip hop; no son como en los viejos tiempos. No quiero decir que solo deba haber grupos indies, pero está todo muy relacionado con la falta de buenas bandas...”. ¿Se traduce esa falta de interés en la ausencia de nuevos artistas de referencia? “Aquí es donde no debería contestar. Solo podría decir que Arcade Fire es el mejor grupo en lo que llevamos de siglo... Pero no quiero sentir que estoy criticando a la gente. También creo que tiene que ver con el modo de hacer la música. Ahora todo suena muy plano. Cuando comencé a grabar en los noventa todo se registraba en cintas; los grandes discos se hicieron así. Ahora con Pro Tools y todos los recursos digitales apenas existe diferencia. Quizá sea porque tengo más experiencia en este campo. Cuando era joven solo me preocupaban las canciones, pero ahora me doy cuenta de la importancia del proceso de grabación”.

Bien superada la treintena, uno se encuentra inmerso en una extraña regresión, “peterpanesca” o melancólica, y escucha a grupos casi olvidados, e incluso a otros que en su momento fueron despreciados. Defenestrados. Todo muy “Indie Disco”. “Creo que esto que me cuentas forma parte de un proceso completamente natural. A mí me pasó lo mismo. Siempre escucho música en mi coche y ayer mismo volvía a casa oyendo a XTC. Creo que es algo fantástico”.

Un año atrás, en la presentación del libro “Britpop. La vida moderna es una basura” (2015) de Marcos Gendre, “Something For The Weekend” fue una

El personaje. La persona

Son muchos y muy recurrentes los adjetivos y clichés que han acompañado a Neil Hannon durante sus más de dos décadas de trayectoria con The Divine Comedy: ese supuesto monstruo victoriano que escucha a Ravel, a Scott Walker, a Jacques Brel (o a Scott Walker cantando a Jacques Brel). Con 46 años ya cumplidos, es tiempo de confirmar o desmentir tópicos. ¿Es un personaje victoriano? “No. Si fuera

algo, en todo caso sería eduardiano”. ¿Romántico? “A veces. Más bien romántico, pero sin mayúscula, creo”. ¿Suntuoso? “Espero que te refieras a algunos de mis arreglos... Pero sí, disfruto más maximizando que minimizando”. ¿Elegante? “Obviamente no me has visto intentando bailar...”. ¿Dandi? “No, para nada. Odio esta palabra. Lo hace sonar todo muy superficial”.

Y la pregunta del millón: ¿es el

pop de The Divine Comedy orquestal? “Me gusta buscar siempre otras maneras de describir el sonido del grupo. Lo que pasa es que al final siempre acabo regresando a esta. Pienso que, incluso cuando no hay orquesta, todo suena siempre muy orquestal. Todas mis composiciones están más marcadas por el pop, que es la música con la que crecí, que por cualquier otro estilo”. ■

1 Febrero, 2017

Mr. Hannon y la comedia sin edad. Foto: RAPHAËL NEAL

de las canciones que sonó durante la noche. ¿Se habría enfadado Hannon de haber estado allí? "Gracias por pincharla. La verdad es que fui un tipo afortunado. Hice la música que me gustaba cuando a la gente le interesaba. Todo aquello despertó de pasada cierto interés en el 'easy listening' o las bandas sonoras de John Barry y Ennio Morricone, que era lo que a mí me apasionaba. Encajar en el gusto generalizado fue accidental. Y, además, nunca me invitaron a ninguna de las fiestas". Después de años de críticas, ciertos aires de romanticismo hacia todo aquello afloran tras el documental "Oasis: Supersonic" (Mat Whitecross, 2016) y el reciente estreno de "Trainspotting 2" (Danny Boyle,

2017). "Oasis no sonaban como los demás. Veo más similitudes entre Blur, Saint Etienne, Suede, Pulp y muchos otros. Yo no tengo sentimientos negativos hacia el britpop. Solo era un término, una etiqueta, porque aquellos años locos debían llamarse de alguna manera".

The Divine Comedy tuvo su momento, su flirteo con la fama. Incluso tuvo su elenco de fans "históricos" en Japón, recordaba Hannon en una entrevista reciente a la prensa española. Poco después, todos se habían pasado a Belle And Sebastian... "Cuando eres joven siempre deseas algo más de éxito. Quiero pensar que entonces estaba más hambriento por el reconocimiento de mi música

que por el dinero o la fama. Nuestra experiencia en Japón fue el ejemplo más extremo de un momento prometedor que nunca despegó. Decir que estoy contento con el éxito que he tenido es un gran eufemismo. Lo que tengo es mucha, mucha suerte de poder seguir en este juego".

Sin el reconocimiento masivo, The Divine Comedy acumula veintiocho años de carrera y once discos de estudio. Recorrido más que suficiente para echar la mirada atrás, hacer valoraciones y algo de balance. "No pienso en ninguno de mis álbumes de una forma mejor de lo que fueron; lo buenos que sean solo depende del gusto de cada oyente. Hay varias maneras de dar forma a un disco: escribiendo, cantando, haciendo los arreglos, mezclando, con el trabajo gráfico... Solo intentas dar lo mejor en todo. Honestamente, miro hacia atrás y veo que eso fue lo que hice en cada momento y, francamente, siempre lo hago".

"La verdad es que fui un tipo afortunado. Hice la música que me gustaba cuando a la gente le interesaba" (Neil Hannon)

Con "Foreverland", Hannon ha vuelto, además, a girar con grupo después de hacerlo en solitario. "El público ha acogido bien las canciones. No pienso que a todo el mundo tenga que gustarle todo lo nuevo que haces a las primeras de cambio. Escribo porque lo necesito; pero uno siempre se siente mejor al ver a la gente cantando y sonriendo. Volver a actuar con banda no es ni mejor ni peor: es diferente. Hay cosas que puedes hacer de una forma y no de la otra, y viceversa. Girar sin músicos puede convertirse en algo muy solitario en ciertos momentos. Así que está bien volver a estar rodeado de un puñado de amigos".

A estas alturas, pues, ¿qué le queda por delante? ¿Qué planes de futuro tiene ahora? "Que los platos sigan rodando". ¿Y conocer a Jeff Lynne? ¿Ha cumplido ya su sueño? "¡No! Todavía no. Algún día". ■

THE DIVINE COMEDY ACTUARÁN EL 5 DE FEBRERO EN SEVILLA (TEATRO ALAMEDA; CICLO NOCTURAMA), EL 7 EN MADRID (TEATRO NUEVO APOLLO) Y EL 8 EN BARCELONA (PALAU DE LA MÚSICA; FESTIVAL MIL·LENNI).

3 Febrero, 2017

M MÚSICA

El Festival del Mil·lenni convida Neil Hannon, el gran dandi del pop.

Pop de càmera al Palau

THE DIVINE COMEDY TORNEN A BARCELONA DIMECRES QUE VE AMB 'FOREVERLAND'

ORIOL RODRÍGUEZ

Feia sis anys, els que han passat des de la publicació de *Bang Goes The Knight-hood* (2010), que The Divine Comedy **guardaven silenci**. Ara, Neil Hannon torna amb *Foreverland* (2016). El músic nord-irlandès presenta a Barcelona la seva nova col·lecció de composicions. La cita és dimecres vinent al Palau de la Música en un dels concerts **més esperats** de l'actual edició del Festival Mil·lenni.

Fanfare for the Comic Muse (1990) és, oficialment, el primer disc de The Divine Comedy. Neil Hannon, però, renege d'una obra que, certament, sembla una **(bona) fotocòpia** de R.E.M. Per a Hannon, la

col·lecció fonogràfica del seu projecte (unipersonal) musical comença amb *Liberation* (1993), àlbum amb què el músic nord-irlandès va començar a reivindicar-se com un dels **més exquisits** dandis del pop. Pop de càmera, art pop, pop barroc... són algunes de les etiquetes que s'han fet servir per descriure l'**elegància melòdica** amb què Neil Hannon va declinar peces d'orfebreria com *Promenade* (1994), *Casanova* (1996) o *A Short Album About Love* (1997).

Melodies sofisticades

The Divine Comedy es van apropar a les formes més bàsiques del **britpop** amb *Regeneration* (2001), disc (magnífic, tot i la seva proposta més

diàfana) que va comptar amb la producció de **Nigel Godrich**, un dels arquitectes sonors més reputats dels darrers anys, col·laborador habitual de noms com, entre molts d'altres, Paul McCartney, Travis, Beck, Pavement, Air i, especialment, **Radiohead**. Neil Hannon seguiria destil·lant tot el seu gust i distinció amb *Absent Friends* (2004), disc que, juntament amb els posteriors *Victory for the Comic Muse* (2006) i el més frívol i feliç *Bang Goes the Knight-hood* (2010), també significava un **retorn a la sofisticació** i el detallisme pop.

Amb *Foreverland*, publicat el mes de setembre passat, Neil Hannon ha reaparegut d'un exili creatiu que l'ha man-

tingut artísticament inactiu durant els últims sis anys. Hannon ha confessat que ha dedicat tot aquest temps a gaudir de la vida després d'haver conegut la seva **mitja taronja**: la cantautora irlandesa Cathy Davey, i l'onzè treball d'estudi de The Divine Comedy, insisteix en el seu **vessant més optimista** i lluminós. Goig que dimecres vinent porta fins a l'escenari del Palau de la Música en una nova cita del Festival Mil·lenni.

THE DIVINE COMEDY

ESTIL: INDIE POP. PALAU DE LA MÚSICA. PALAU DE LA MÚSICA, 4-6. URQUINAONA (L1, L4). DIMECRES 8, 20.30H. PREU: ENTRE 18 I 48€.

15% DE DESCOMpte

 [Entradasdevanguardia.com](https://twitter.com/Entradasdevanguardia.com)

3 Febrero, 2017

Sisme en les files nacionalistes ► Debat a l'Ajuntament de Barcelona

Pàgines 2 a 6 <<>>

No poden ser mai corruptes els ideals democràtics, com el legítim anhel d'independència de molts catalans. Poden ser-ho, a títol particular, els que professen o atien aquests sentiments col·lectius, perquè cap ideologia o creença, tampoc la nacionalista, vacuna contra les temptacions més vils.

Que vagin per endavant aquestes precisions, òbvies però no ocioses, abans d'abordar l'enrenou polític organitzat al voltant de la batuda de la Guàrdia Civil contra polítics i empresaris vinculats al presumpte finançament irregular de l'extinta Convergència. Extinta, justament, per enterrar el tòxic llegat del *clan Pujol*, tot i que, segons la investigació, el *modus operandi* de la trama del 3% hauria perdurat en el temps: les últimes operacions sota sospita són d'una data tan recent com l'any 2015.

El port de Barcelona, el túnel de

La clau

Enric **Hernández**
DIRECTOR

Contra l'estigmatització de l'independentisme

A l'embolicar-se amb l'estelada davant els casos de corrupció, la vella CDC sembla dubtes sobre els seus nobles propòsits

les Glòries, la nova avinguda del Paral·lel, carrils bici, obres en escoles, línies ferroviàries... Obres grans i petites, tant del Govern d'**Artur Mas** com del ajuntament de **Xavier Trias**, a la lupa judicial pel suposat cobrament de comissions. I, com a colofó, la detenció/retenció d'exdirigents de CDC com **Antoni Vives** i **Francesc Sánchez**, l'extresorer **Andreu Viloca** o **Sixte Cambra**, promocionat per **Mas** a la presidència del port.

Idèntic respecte es mereix la presumpció d'innocència dels investigats que la presumpció d'imparcialitat dels investigadors. Primer, perquè la causa del 3% no neix de cap complot antiindependentista, sinó d'una denúncia d'ERC i les indagacions d'un jutge del Vendrell. Segon, perquè diferents escàndols de corrupció van ocórrer o li van esclatar a CDC molt abans de la seva metamorfosi independentista: GISA, Pretòria, el Palau de la Música, el frau confès de **Jordi Pujol**, els negocis dels seus fills... I tercer, perquè embolicar-se amb l'estelada per defugir responsabilitats només contribueix a estigmatitzar el sentiment independentista, compartit per centenars de milers de catalans honestos i com cal.

Malgrat la parafernàlia mediàtica desplegada per Interior, no és ètic atribuir motivacions polítiques a jutges i fiscals, tal com fa **Trias**. L'exalcalde parangona aquesta

causa amb la intoxicació policial sobre el seu fals compte a Suïssa, però oblida que la que va proclamar la seva innocència va ser la mateixa Fiscalia Anticorrupció que ha instat aquesta última batuda. Si tan partidista fos la justícia, hauria imputat el PP per destruir proves del cas *Gürtel* o jutjat **Luis Bárcenas** i **Rodrigo Rato**?

El silenci de Marta Pascal

Enfront de l'eloqüent (i honrós) silenci del PDECat de **Marta Pascal**, el victimisme de la vella CDC sembla dubtes sobre els nobles propòsits d'alguns líders de l'independentisme. A l'espera de conèixer el seu misteriós articulat, ens podem preguntar si, segons la llei de transitorietat, els delictes contra la hisenda espanyola -avui dia, també catalana- serien perseguits per la justícia d'una futura República o comptarien amb una patriòtica amnistia. ▬

3 Febrero, 2017

De acompañante de Oriol Pujol a 'bombero' de Artur Mas

Francesc Sànchez ha organizado la defensa jurídica en los casos de corrupción de CDC

GERMÁN GONZÁLEZ BARCELONA

Francesc Sànchez (Sant Boi de Llobregat, 1971) fue un habitual de los juzgados durante su época como coordinador de régimen interno y comunicación de Convergència (CDC), algo así como el responsable de los servicios jurídicos. Acostumbraba a acompañar a dirigentes del partido que debían ir a declarar como imputados o testigos en procesos abiertos por casos de presunta corrupción política. Estuvo junto a Oriol Pujol, con quien le unía una relación perso-

Fue el encargado de reunirse con Jordi Pujol tras confesar su fraude fiscal

Ejecutó el embargo de 15 de las sedes de Convergència por el 'caso Palau'

Francesc Sànchez en la antigua sede principal de Convergència en Barcelona el pasado 30 de marzo. IVÁN CÁMARA

nal, las veces que acudió a testificar como investigado ante el Tribunal Superior de Justicia de Catalunya por el caso ITV.

También fue el encargado de entrevistarse con Jordi Pujol en su casa de la Cerdanya en verano de 2014 unas semanas después de que confesara su fraude fiscal. En aquella reunión pidió al ex presi-

dent de la Generalitat que acudiera al Parlament para dar su versión sobre el origen de la fortuna familiar que apuntaba en su confesión. Fue la primera vez que actuaba como *apagafuegos* de Artur Mas, que entonces se encontraba asediado por los casos de corrupción de su partido.

Desde entonces ha velado por

los intereses de CDC en todos los escándalos judiciales en los que se ha visto inmersa la formación. Estuvo presente en las entradas y registros en la antigua sede principal de CDC de la calle Còrsega y en su fundación CatDem de la Guardia Civil y de la Fiscalía Anticorrupción, ordenadas por el juez de El Vendrell, en las primeras fases de

Petrum –más conocido como caso 3%– cuando los agentes se llevaron preso al entonces tesorero Andreu Viloca. También acompañó a otro ex cargo de CDC, Daniel Osàcar, cuando fue a declarar como investigado en la misma causa. Incluso se encargó de las fianzas para sacar a los imputados de la cárcel, según explicaron fuentes judiciales.

Sànchez también fue director de la fundación CatDem cuando tuvo que devolver los 630.000 euros que el Palau les donó en época de Fèlix Millet y fue quien acató el embargo por parte del juzgado de 15 inmuebles de CDC como aval para hacer frente a la responsabilidad civil. Además, tuvo un papel decisivo en la coordinación de las defensas de Artur Mas, la ex vicepresidenta Joana Ortega y la ex consellera Irene Rigau por el juicio del 9-N que empieza el próximo lunes.

Su procedencia desde las bases y el conocimiento que tiene de las interioridades de CDC, sumado a su papel como asesor jurídico ante los numerosos casos de presuntas irregularidades, hicieron que Artur Mas se fijara en él para sacarlo de las sombras y encargarle la transformación del partido. De esta forma, Sànchez se convirtió hace un año en el responsable de la liquidación de CDC y su transformación en el Partit Demòcrata Europeu Català (PDeCAT). Para lograrlo llevó a cabo una amplia reestructuración del partido, además de la organización de los diversos congresos que han definido la nueva formación. Con el partido recién estrenado también se encargó del traslado de la antigua sede de Convergència en la calle Còrsega a las nuevas oficinas en el paseo de Sant Joan.

Pese a la creencia de los responsables del PDeCAT, el cambio de partido no fue una transición fácil. La polémica con el nombre y las luchas de poder de quienes aspiraban a liderar la formación hicieron que la nueva CDC naciera con muchos déficit. Sànchez se desgastó en su nuevo cargo, por lo que tomó la decisión de dejar la política activa y volver a dedicarse a la abogacía en un importante despacho de Barcelona. Ayer descubrió que no es tan fácil eludir las responsabilidades en el principal partido bajo sospecha de Cataluña.

BATUDA QUATRE DIES ABANS DEL JUDICI A L'EXPRESIDENT

TEMA DEL DIA
Pàgines 2 a 6 i editorial

Cop al 3% de la CDC de Mas i Trias

La Guàrdia Civil investiga el possible pagament de comissions en obres de Barcelona i Sabadell

Detinguts el president del port, l'extint d'alcalde Vives i dos excàrrecs del partit

Un agent custodia la porta de l'Institut Municipal d'Urbanisme durant l'escorcoll d'ahir.

ELS REGISTRES

LES OBRES INVESTIGADES

NOU COP A LA CORRUPCIÓ

Batuda abans del judici a Mas

Una altra operació contra el suposat finançament il·legal de CDC afegeix més tensió La investigació comprèn el port de Barcelona i l'etapa de Trias com a alcalde

NEUS
Tomàs

Casual o causal, l'ombra de la corrupció torna a esquitxar l'antiga Convergència a les portes d'un altre episodi d'ardor independentista. Aquesta vegada els sospitosos no són uns noms qualsevol. El president del Port de Barcelona, Sixte Cambra, un dels pocs amics que Artur Mas té en el partit. Antoni Vives, home clau en la breu etapa de Xavier Trias al capdavant de l'Ajuntament de Barcelona. Francesc Sanchez, un dels lampistes que coneix més bé les interioritats de l'antiga CDC. I Andreu Viloca, extresorer, assenyalat des del 2015 quan va ser imputat pel presumpte cobrament de comissions il·legals. Els seus noms van saltar a les portades de les edicions digitals d'alguns mitjans quan els agents de la Guàrdia Civil pràcticament encara no havien començat els registres.

Mentre l'ANC, Òmnium i altres entitats sobiranistes continuen omplint autobusos (javan pel centenar) per acompanyar a Mas, Joana Ortega i Irene Rigau dilluns quan s'asseguin al banc dels acusats per haver organitzat el 9-N, el presumpte fi-

nançament irregular és una garrota a l'estratègia del PDECat, que amb Marta Pascal i David Bonvehí al capdavant es va limitar a llançar un tuit: «El PDECat és un projecte que il·lusiona i que treballa per una Catalunya millor. No permetrem que l'embrutin amb cap insinuació» (una breu i enigmàtica manera d'intentar marcar distàncies amb l'antiga però encara pròxima Convergència). Cambra també va denunciar ahir a la nit la «intencionalitat política» en la intervenció

L'exalcalde Trias i Cambra denuncien que l'operació judicial respon a una intencionalitat política

judicial. L'exalcalde Trias; l'actual consellera de Governació, Meritxell Borràs, i el seu pare i president de CDC, Jacint Borràs, van acusar el Govern central de llançar una «operació programada» i «mediàtica» per «desprestigiar» el PDECat i desmotivar els catalans de cara al judici del 9-N. Sigui per desmotivar-los o no, a la mateixa hora, el ministre de Justícia, Rafael Catalá, brandava l'arti-

cle de 155 de la Constitució com a «opció» per impedir el referèndum.

Els presumptes suborns a canvi d'adjudicacions a constructors són molt pròxims en el temps (entre el 2011 i el 2015), diversos dels detinguts són importants i les obres, més que rellevants: des d'ampliacions del port de Barcelona fins a la prolongació de l'estació de Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell o la faraònica remodelació de la plaça de les Glòries de Barcelona.

NOMS REINCIDENTS // Algunes de les empreses adjudicatàries també serien reincidents en el presumpte finançament il·legal. Aquest és el cas del Grup Soler (una de les constructors més generoses a l'hora de fer donacions a la CatDem). Una altra és Copisa (el segon contribuent més important de la fundació convergent entre el 2008 i el 2013). El seu exconseller delegat Xavier Tauler és un dels 18 detinguts ahir. Amic de la infància de Jordi Pujol Ferrusola, Tauler es va veure implicat en la trama del 3% de l'operació Petrum l'octubre del 2015.

Tauler no és l'únic que ja havia sigut detingut amb anterioritat. També repeteix el directiu de l'empresa Oproler Josep Maria Bassols, marit de la jutge del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Nú-

DESPLÉGAMENT La Guàrdia Civil registra les oficines de BMSA, a Barcelona.

DETINGUT Antoni Vives abandona casa seva en un cotxe policial.

ria Bassols, a qui Mas va fitxar en el seu moment com a comissionada de Transparència i a qui l'Executiu de Carles Puigdemont va destituir fa un any. Altres constructors com Comsa o la lleidatana Benito Arnó apareixen per primera vegada en les complexes indagacions dels investigadors.

Hi hagi o no una ordre política per fer coincidir l'operació amb el judici de dilluns, si són certes les sospites de la Guàrdia Civil hi ha

elements a tenir en compte a l'hora d'analitzar-la. Un és que per primer cop un dels epicentres seria l'Ajuntament de Barcelona. El segon factor a subratllar és que aquestes adjudicacions sospitoses van tenir lloc quan Convergència ja havia canviat el nom de la seva fundació i havia decidit que no es digués més Trias Fargas per evitar que, com passava des que va esclatar el cas Palau, se la seguis associant a la corrupció.

Han passat gairebé 20 anys des

LES TRES
FASES
PRÈVIES

1 Torredembarra va centrar les indagacions inicials. El juny del 2014 va ser detingut el llavors alcalde.

2 L'operació va continuar l'agost del 2015 amb el primer registre de la seu de Convergència.

3 La seu de CDC va tornar a ser registrada l'octubre del 2015, quan hi va haver 10 detencions.

2 Estacions Sabadell Estació i Sabadell Plaça Major dels FGC

5 Carril Bici. Projectes de contractació a Bac de Roda-Felip II, Josep Pla i Cantàbria

3 Obres al Mirador de les Aigües, a Collserola

4 Carrer de Lucà

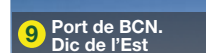
6 Plaça de les Glòries

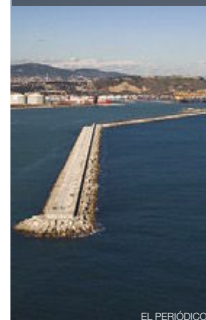
7 Avinguda del Paral·lel

8 Port de BCN. Obres en accessos de l'ampliació sud

9 Port de BCN. Dic de l'Est

EL PERIÓDICO

FERRAN NADEU

REGISTRE Agents de la policia judicial, a la seu de BIMSÀ.

La cúpula del PDECat
vol distanciar-se dels
dirigents de CDC que
denuncien una operació
«mediàtica»

que l'exlíder d'ERC Josep-Lluís Carod-Rovira va parlar per primera vegada de les comissions de Convergència. Va ser el 1998. Set anys després, també en seu parlamentària, va ser quan Pasqual Maragall va parlar explícitament del 3%. Ho va dir i després ho va retirar davant un àirat Artur Mas. Des d'aleshores, les investigacions, les imputacions i les especulacions s'han anat succeint. ¿20 anys més? ==

3 Febrero, 2017

Artur Mas, Jordi Pujol y Antoni Vives, juntos en 2001. D. UMBERT

Xavier Trias, Artur Mas y Sixte Cambra, en una reunión de 2013. A. MORENO

Francesc Homs junto a Francesc Sánchez, en abril de 2016. JORDI SOTERAS

Tres detenidos del corazón del poder de Mas

Vives, Cambra y Sánchez acompañaron
al ex president durante toda su trayectoria

JAVIER OMS BARCELONA
Con sólo tres nombres de la lista de 18 detenidos ayer por orden de la Fiscalía se puede hacer un relato casi completo de la historia política del ex president de la Generalitat Artur Mas, desde su etapa como *delfín* de Jordi Pujol y hasta su llegada al Palau. Pese a esa evidencia, y pese a que la operación de la Guardia Civil afecta de lleno a comisiones supuestamente cobradas durante la época en la que CDC estaba bajo su Presidencia, Mas no realizó ayer ninguna declaración.

Entre los detenidos ayer se cuentan miembros de la vieja guardia *pujolista* como Sixte Cambra, último representante de una genera-

ción que aprendió a medrar a la sombra del ex president y de una forma propia de hacer relaciones de poder. Ex senador por CDC durante una década, pasó de torpedero de la Generalitat para controlar un poder fáctico como el FC Barcelona -Josep Lluís Núñez soportó todos los intentos de Pujol por destruirlo- a ser hombre de confianza en instituciones donde se generaban las complicidades del poder. Fue presidente del Estadi Olímpic y presidente del Open Godó durante dos décadas. En 2011 fue aupado a la presidencia del ambicionado Puerto de Barcelona por Mas y otro viejo pretoriano, Lluís Prenafeta. Un cargo que ha acabado por por-

nerle en el punto de mira por dos de proyectos de ampliación.

Mayor simbolismo político revisiten para Mas los nombres de Antoni Vives y Francesc Sánchez, considerados como dos de sus *fontaneros*. Antoni Vives forma parte del *pinyol*, tal y como se conoce al grupo de confianza que el ex president formó en las bases de CDC y en el que también se cuentan Francesc Homs o el defenestrado Oriol Pujol. Con experiencia en el sector privado -fue director comercial de Nissan en España-, Vives ocupó varios cargos en la Generalitat de Pujol hasta que en 2011 alcanzó la todopoderosa tenencia de Urbanismo de Barcelona de la mano del entonces alcalde Xavier Trias, de quien fue hombre fuerte. Al llegar fue el propio Vives quien se encargó de dotar de grandes recursos a su nueva área. La idea de agrupar de organismos municipales bajo el nombre de Bimsa -una de las empresas registradas ayer- fue suya.

A su paso por el Ayuntamiento de Barcelona no pudo evitar que la huella de la sospecha le acompañara en prácticamente todos los proyectos que puso en marcha. La Oficina Antifrau denunció irregularidades en la conversión del Port Vell en un embarque para yates de lujo en un caso que permanece bajo la lupa del Servicio de Blanqueo de Capitales (Sepblac) del Banco de España. También realizó gastos injustificados en las empresas públicas que controlaba y fue llevado a Fiscalía por el equipo de la actual alcaldesa, Ada Colau, por la gestión que hizo de los fondos de la empresa Barcelona Regional. Hasta ayer, sólo la contratación irregular de personas del entorno de CiU -entre ellos Leslie, cantante de Los Sírex- le habían costado una querrela de la Fiscalía. Ahora deberá responder del presunto desvío de fondos de obras públicas del Ayuntamiento hasta las arcas de su partido. Vives, historiador, escritor premiado y colaborador habitual de medios catalanes, abandonó la primera línea política en 2015 al renunciar a su asiento entre los grupos de la oposición del Ayuntamiento. Se fue tras un discurso en el Pleno municipal que no le valió ningún aplauso de los miembros de su propio grupo.

Francesc Sánchez fue uno de los últimos en llegar al entorno de confianza del ex president pero quien asumió uno de los encargos más complicados. Se le responsabilizó de organizar la defensa jurídica de un partido a quien los continuos casos de presunta corrupción -desde el caso del Palau de la Música hasta las dos primeras fases de *Petrum*- le abrieron las costuras. Sánchez siempre era el primero en dar la cara ante los medios en el lugar donde se producían los registros. Siempre para quitar peso a las detenciones de los tesoreros o infravalorar las pruebas. Una imagen ilustró su estrategia de aparentar normalidad en cualquier situación: flanqueó a pie a Oriol Pujol hasta el juzgado para declarar por el caso *ITV* de tráfico de influencias.

Sisme en les files nacionalistes ► Els detinguts més destacats

Pàgines 2 a 6 ►►►

La quarta fase de la investigació del 'cas 3%', sobre el presumpte pagament de comissions il·legals a l'antiga Convergència,

ha situat sota el focus policial 18 detinguts, alguns dels quals havien mantingut una estreta relació amb Artur Mas. Aquests són els

perfiles de quatre dels noms més destacats que s'han vist esquitxats per l'operació de la Guàrdia Civil.

SIXTE CAMBRA

Un gestor eficient amic d'Artur Mas

Sixte Cambra Sánchez va assumir el 25 de gener del 2011 la presidència del port de Barcelona en substitució de Jordi Valls. Avalat pel seu indubtable pedigree convergent, la seva arribada al port de Barcelona tenia com a objectiu principal impulsar aquesta infraestructura com un dels pilars industrials de Catalunya. La seva adaptació al càrrec és indubtable, aportant la seva energia especialment en les relacions amb la inversió xinesa, l'impuls del corredor mediterrani i el suport de Barcelona com a base

creuerística. Fruit de la seva gestió, la Xina és el primer soci comercial del port, ja que és l'origen o el destí del 23% dels contenidors. El port va tenir el 2016 resultats rècord.

Sobre la independència de Catalunya, ha sabut mantenir una certa independència

Ha transformat el port de BCN mitjançant aliances amb el capital xinès

institucional, definida pels seus més pròxims com a «caràcter discret», sense eludir els seus clars vincles convergents i la seva relació personal i de confiança amb Artur Mas. La seva fidelitat al partit està fora de dubte.

Sixte Cambra (Barcelona, 1952) va estudiar Administració d'Empreses a Esade. Va ser senador per CiU del 1993 al 2004 i president de la Comissió d'Hisenda del Senat del 2000 al 2004. En aquest període va ser responsable i portaveu de l'Àrea Econòmica del Grup de CiU al Senat.

Entre el 1975 i el 1990 va ser director general i conseller delegat del grup tèxtil Vilà. És soci fundador de Seleger y Conde i en va ser vicepresident executiu. E. L. A.

ANTONI VIVES

El més llest de la classe

Antoni Vives Tomàs (Barcelona, 1965), llicenciat en Empresarials, especialitzat en màrqueting i comerç internacional, va arribar a la primera línia de la política de forma diferent a la majoria de dirigents de Convergència Democràtica. Havia sigut membre de l'independentista Moviment de Defensa de la Terra (MDT) i d'ERC, en què va entrar amb el moviment Acció Catalana, del qual va ser secretari general.

Va figurar en l'executiva del partit republicà el 1998 però un any després va in-

gressar com a militant a CDC. Allà es va acostar al grup més pròxim a Artur Mas, el pinyol, en què destacaven David Madí, Quico Homs i Oriol Pujol.

En l'última etapa del pujolisme, va ser secretari del Govern entre el 2001 i el 2003. El 2004 va ser nomenat vice-

Home fort de Trias, va ser l'ideòleg urbanístic de la seva gestió municipal

cretari general de militància i participació de CDC, i tres anys després es va convertir en regidor de CiU a Barcelona i en l'home fort de Xavier Trias. A l'ajuntament, per primera vegada, no hi havia un alcalde que executés la seva idea de ciutat. El *masterplan* corresponia al responsable d'Urbanisme, Antoni Vives, que no era arquitecte ni urbanista. Vives li va explicar a Trias la seva idea de ciutat, pel que fa al totxo, i aquest es va entusiasmar. Una de les primeres decisions de Vives va ser centralitzar al seu despatx tota la contractació que feia l'ajuntament. El 23 de febrer compareixerà davant el jutge després de ser investigat per presumpta contractació fraudulenta de personal a Barcelona Regional. T. S. / X. B.

FERRAN NADEU

►► Sixte Cambra.

DANNY CAMINAL

►► Andreu Viloca.

JULIO CARBÓ

►► Antoni Vives.

JOAN CORTADELLAS

►► Francesc Sanchez.

ANDREU VILOCA

La caiguda d'Osàcar el va convertir en tresorer

Andreu Viloca va ser el successor, com a tresorer de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), de Daniel Osàcar, quan aquest, caigut ja en desgràcia per l'esclat del *cas Palau*, es va jubilar el desembre del 2010. Havia arribat a CDC des de la cúpula directiva del Col·legi de Metges de Barcelona i ràpidament es va convertir en la mà dreta d'Osàcar. Professionalment, Viloca va fer carrera com a càrrec directiu en una entitat propietària d'un hòlding de 15 empreses amb interessos en diferents sectors, entre

ells, immobiliaris, de finances i assegurances. Juntament amb la tresoreria, Viloca va heretar d'Osàcar, també, l'administració de les fundacions CatDem i Nous Catalans.

El 28 d'agost del 2015 va assistir, en la segona fase de l'operació Petrum, impertèr-

Fred, va veure com la Guàrdia Civil li registrava el despatx 5 hores

rit, a les cinc hores de registre del seu despatx per part de la Guàrdia Civil, com a administrador de la CatDem, hereva, al seu torn, de la Fundació Trias Fargas. En aquelles cinc hores, Viloca només va interrompre una vegada els agents i va ser per demanar tabac. Una mostra del caràcter de l'extresorer que l'ha mantingut, mentre ell ha pogut, allunyat de l'ull públic.

Un parell de setmanes després, Viloca va sortir de la presó de Quatre Camins després que l'Audiència Provincial de Tarragona decretés la seva llibertat amb una fiança de 250.000 euros. Convergència Democràtica va dipositar al jutjat un xec per aquesta quantitat per cobrir la fiança. ■

FRANCESC SANCHEZ

El 'fontaner' que va muntar l'harakiri de CDC

Advocat de professió, Francesc Sanchez (li agrada escriure el seu cognom sense accent) es va moure pels cercles pròxims a Oriol Pujol fins que va decidir desmarcar-se'n quan el *cas ITV* va forçar que el fill de l'expresident es retirés de la política, l'estiu del 2014.

Va desenvolupar diverses feines com a *fontaner* per al partit, com per exemple ser l'enllaç amb Jordi Pujol pare quan aquest va confessar haver delinquit. Després que el gener del 2016 Josep Rull abandonés el

càrrec de coordinador general de Convergència per convertir-se en conseller del Govern, Sanchez, coordinador de règim intern i comunicació del partit, va passar a ser l'home fort dels convergents. Artur Mas el va escollir per pilotar els prepara-

Va ser l'enllaç amb Jordi Pujol quan va confessar haver delinquit

tius del congrés eutanàsic de Convergència i fundacional del PDECat, el mes de juliol passat. Després del conclave, i com havia anunciat, es va apartar de la direcció del PDECAT.

Entre les funcions que desenvolupava Sanchez en l'última direcció de Convergència Democràtica de Catalunya també hi havia les de coordinar els serveis jurídics de la formació política, i per això exercia de portaveu davant les causes judicials que esquitxaven càrrecs del partit. De fet, com a advocat de CDC, ara que està reduïda a la mínima expressió, en part, pels processos oberts contra el partit, Sanchez és el representant jurídic de Convergència. El que té la firma, per dir-ho així. ■

3 Febrero, 2017

La trama del 3% esquitxa la gestió de CDC a Barcelona

► *Detinguts l'ex-tinent d'alcalde Vives i l'excàrrec del partit Francesc Sánchez*

► *El fiscal investiga pagaments per les obres de Glòries o l'ampliació del port*

► *Els afectats vinculen l'operació a l'inici del judici del 9-N* **POLÍTICA 11 A 13**

XAVIER GÓMEZ

Escorcolls en seus municipals. Bona part dels escorcolls judicials efectuats ahir van tenir lloc a la capital catalana, com ara a la seu de l'empresa municipal Bimsa (a la imatge, custodiada per la Guàrdia Civil) i al port de Barcelona

3 Febrero, 2017

Sota l'ombra de la corrupció

La investigació pel finançament de CDC esquitxa la seva gestió a Barcelona

Divuit detinguts per una presumpta trama de comissions en obres de la ciutat

NINÓN

TONI BATLLORI

SANTIAGO TARÍN
MAYKA NAVARRO
Barcelona

La tercera fase de la investigació del 3%, el presumpte finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), afecta de ple la Barcelona de l'alcalde Xavier Trias. La Fiscalia Anticorrupció i la Guàrdia Civil van escorcollar ahir les seus de Bimsa, la societat municipal que s'encarrega de les obres de la ciutat, i de l'Autoritat Portuària a la recerca de possibles irregularitats en la concessió de contractes com els túnels de la plaça de les Glòries o el dic de l'Est. I també arriba a l'entorn directe de l'expresident Artur Mas, ja que entre les detencions que es van fer hi ha Sixte Cambra, president de l'Autoritat Portuària; Francesc Sánchez, excoordinador de règim interior del partit, i Andreu Viloca, extresorer de l'organització i de la fundació CatDem. L'actuació es desenvolupa en un ambient polític crispant, perquè té lloc tres dies abans del judici pel 9-N.

El titular del jutjat d'instrucció del Vendrell, Josep Bosch, va ordenar ahir 24 entrades i escorcolls i 18 detencions en el marc de l'operació Pica, que és la tercera fase de l'anomenat cas del 3%: el presumpte finançament irregular de CDC per mitjà de la concessió d'obres públiques. Aquesta vegada el cas implica de ple la Barcelona de l'alcalde Xavier Trias. El nucli de les sospites se centra en l'empresa Bimsa, societat municipal que gestiona les obres de la ciutat. I dins d'aquesta cinc obres en destaca una per la polèmica ciutadana: els túnels de la plaça de les Glòries.

A conseqüència d'aquests escorcolls va ser detingut Antoni Vives, extinent d'alcalde amb Trias. Però, a més a més, al seu dia Vives va ser gerent de la fundació Trias Fargas, l'antecessora de CatDem, i va ocupar el càrrec en el temps que aquesta entitat va quedar tacada perquè va aparèixer en la causa

El fiscal anticorrupció José Grinda sortint ahir a la tarda de les oficines de Bimsa a Barcelona

Mas no veu casual el "muntatge"

■ L'expresident de la Generalitat, Artur Mas, no veu casual que just abans del judici pel 9-N hagi aparegut un nou cas d'escorcolls i detencions pel presumpte finançament irregular de CDC. Mas va qualificar de "muntatge amb tota la parafernàlia" les accions de la Guàrdia Civil d'ahir i va recordar els casos similars que ell i altres persones properes, com l'exalcalde Xavier Trias, han viscut "cada vegada que a Catalunya hi ha hagut un tema important damunt la taula". L'expresident va posar com a exemple les eleccions del 2012 o el

primer acte de campanya de Junts pel Sí per al 27-S, i va subratllar que "són massa casualitats per creure's que no és casualitat". Amb tot, Mas va voler deixar clara la col·laboració de la seva formació amb la justícia: "Nosaltres sempre hem donat la cara i no ens hem amagat mai". Per la seva banda, el ministre de l'Interior, José Ignacio Zoido, va voler "dissipar tot dubte" sobre que l'operació de la Guàrdia Civil a Barcelona contra el presumpte finançament irregular de CDC sigui una resposta a la intensificació del procés.

del Palau de la Música, com a presumpte vehicle de comissions il·legals; aquesta causa arribarà a judici el mes que ve. De fet, les imputacions actuals semblen un calc de les que es van fer en aquell moment, i apareixen quan CDC guanya l'Ajuntament. És com la continuació d'un mateix relat judicial. L'altra pota transcendent dels escorcolls d'ahir va ser l'Autoritat Portuària, al capdavant de la qual hi ha Sixte Cambra, persona molt vinculada a Artur Mas. Aquí es van buscar dos expedients, i destaca l'ampliació del dic de l'Est. Cal destacar que ja va ser objecte d'un procés judicial per possible frau, causa pendent de judici. Al final de l'actuació, Cambra va quedar en llibertat.

El cas del 3% va començar el 2013, arran de les presumpcions irregularitats a l'Ajuntament de Tor-

redembarra, i després d'anar esclafant esglaons en la investigació s'ha arribat fins a CDC. Segons la Fiscalia Anticorrupció, s'hauria creat un circuit que funcionaria de la següent manera: existeixen reunions prèvies entre empresaris, funcionaris públics i membres del partit o la fundació. Després es feia un concurs ad hoc; el beneficiari feia aportacions a les fundacions del partit i finalment se li donava la concessió.

L'extresorer de CDC i CatDem,

CONCESSIONS A BARCELONA

L'empresa municipal Bimsa és al centre de les sospites de la Fiscalia Anticorrupció

MOMENT POLÍTIC CRISPANT

L'advocat de Vives i Cambra vincula l'operació amb l'inici del judici pel 9-N

segons la Fiscalia General de l'Estat, controlava les adjudicacions, i Francesc Sánchez assenyalava els departaments a qui es donava la concessió.

Rafael Entrena, advocat de Vives i Cambra, va declarar que "no té cap justificació ni la investigació ni la detenció" dels seus clients, que no van tenir "cap incidència en els expedients". A més a més, va relacionar directament l'operació d'ahir amb el judici per la consulta del 9-N, en què s'asseuran al banc dels acusats Artur Mas, Joana Ortega i Irene Rigau, que començarà dilluns. Sixte Cambra també va denunciar que els fets d'ahir "no tenen cap sentit jurídic, atès que els procediments de contractació són impecables", i va considerar que "formen part d'una operació programada amb una clara intencionalitat política".

a

L'EDITORIAL

La justícia ha d'arribar fins al final en el cas de la presumpta trama del 3%

La Guàrdia Civil va irrompre ahir en diferents escenaris de Catalunya i Madrid per realitzar escorcolls relacionats amb l'anomenat *cas 3%*, una presumpta trama de finançament irregular de l'antiga Convergència Democràtica de Catalunya. És un cas que ve de lluny, de fet va esclatar públicament un llunyà 24 de febrer del 2005, quan el llavors president de la Generalitat, Pasqual Maragall, va acusar públicament CiU de cobrar comissions del 3% a empreses adjudicatàries de contractes públics. El següent capítol va ser, el novembre del 2009, el cas Palau de la Música, una derivada del qual també és el pagament de comissions a CDC. El fiscal les va xifrar, en el seu escrit d'acusació, en 6 milions d'euros. El judici començarà l'1 de març. Finalment, el 2012, una denúncia d'una

exregidora d'ERC a l'Ajuntament de Torredembarra contra l'alcalde convergent Daniel Massagué va destapar presumptes comissions de l'empresa Teyco. Al despatx del seu conseller delegat, Jordi Sumarroca (fill d'un fundador de CDC), es van trobar anotacions amb càlculs sobre el famós 3%. Aquest cas, en principi local, va

És difícil no pensar que la data de l'operació policial ha estat triada per coincidir amb el judici del 9-N

derivar en una macroinvestigació sobre el finançament de CDC liderada pel jutge Josep Bosch.

Aquest és el context de l'operació d'ahir, que ara esquitxa institucions com l'Ajuntament de Barcelona, a través de la figura d'Antoni Vives, i el Port de Barcelona, amb Sixte Cambra. Tot i això, és difícil no pensar que la

data dels escorcolls i les detencions ha estat triada per coincidir amb el judici del 9-N, que comença dilluns i en què un expresident de la Generalitat s'asseurà al banc dels acusats. L'Estat ja ha donat nombroses mostres de fer servir les institucions (policia i fiscalia) amb intencionalitat política quan li ha convingut. En aquest sentit, l'operació d'ahir resulta especialment *oportuna*.

Davant d'això cal fer dues consideracions. La primera és que, malgrat tot, cal confiar que la justícia faci la seva feina i arribi fins al final en el cas 3% i en la resta de casos que afecten altres partits com el PP o el PSOE. I la segona és que el procés sobiranista és massa sòlid i transversal perquè es vegi afectat per l'aparició de casos de corrupció d'algun dels seus protagonistes. Al contrari, benvingut sigui el procés si serveix per fer net i ajudar a construir una societat millor.

P 04-08

CORRUPCIÓ

El 3% esquitxa CDC en vigílies del judici del 9-N

Una nova operació policial estén la investigació sobre el finançament irregular del partit al Port de Barcelona i l'Ajuntament de l'època Trias

PRINCIPALS DETINGUTS

Josep Antoni Rosell,
Antoni Vives, Francesc Sànchez,
Sixte Cambra, Andreu Viloca

OBRES SOTA SOSPITA

Túnels de la plaça de les Glòries,
accessos i dic est del port, avinguda
Paral·lel i carril bici de Bac de Roda

EL FISCAL ENCAPÇALA L'OPERACIÓ

El fiscal d'Anticorrupció Fernando Bermejo abandonant les oficines del Port de Barcelona, un dels epicentres de la batuda. QUIQUE GARCÍA / EFE

Política

OPERACIÓ PIKA

El jutge amplia l'abast del 3% a l'època de CDC a l'Ajuntament

Fins a 18 detinguts en una operació que investiga cinc adjudicacions al Port, les Glòries i el Paral·lel

MAIOL ROGER
BARCELONA

L'abast del cas 3%, el presumpte finançament il·legal de Convergència, s'amplia i arriba fins a l'etapa que el partit va comandar l'Ajuntament de Barcelona, del 2011 al 2015. La Guàrdia Civil va detenir ahir 18 persones i va efectuar 24 escorcolls en domicilis, empreses i institucions públiques en el marc de la investigació del cas 3% que du a terme el jutjat del Vendrell. El jutge creu que les comissions per obra pública per finançar el legalment el partit arriben fins al 2015, anys després que es comencés a investigar el cas Palau. L'operació Pika arriba just quan el sobiranisme escalfava els motors per a la declaració d'Artur Mas, Irene Rigau i Joana Ortega pel judici del 9-N. Mentre que el PDECat, hereu de CDC, va considerar que l'operació es feia ara per tancar la manifestació de suport a Mas, el govern espanyol va negar qualsevol relació entre els dos casos.

La investigació afecta dirigents de CDC pròxims a l'expresident de la Generalitat, com Francesc Sánchez (peça clau en la liquidació del partit) i Antoni Vives (ex tinent d'alcalde a l'Ajuntament de Barcelona). Tots dos van ser detinguts a primera hora del matí i van ser traslladats a les dependències de la Guàrdia Civil de Tarragona amb cinc implicats més. Entre ells, dues persones del partit que ja havien aparegut vinculades al cas amb anterioritat: Josep Antoni Rosell (expresident d'Infraestructures.cat, cessat per Oriol Junqueras i ja imputat en el cas), i l'extresorer de CDC Andreu Viloca, que ja havia sigut detingut a l'octubre.

Com ells, tres empresaris també van quedar ahir sota custòdia policial. Dos ja havien sigut detinguts amb anterioritat pel cas 3%: Xavier Tauler, director general de Copisa fins al 2015, i Josep Manel Basols, conegut per ser el marit de l'excomissionada de la Generalitat per a la Transparència Núria Basols. El tercer empresari que va seguir detingut va ser el berguedà Fèlix Pasquina, propietari d'una empresa d'obres públiques. Els delictes que investiga el jutge són d'organització criminal, suborn, tràfic d'influències, prevaricació, finançament il·legal de partits polítics, blanqueig de capitals i malversació de diners públics.

D'entre els 24 escorcolls, el més exhaustiu va ser al Port de Barcelona. Durant tot el dia la Guàrdia Civil va retenir Sixte Cambra, president de la institució, mentre escorcollava el seu despatx. En un comunicat, Cambra –que està pendent de ser citat a declarar– va denunciar que aquest episodi “forma part d'una operació programada amb una clara intencionalitat política”. Els agents també van escorcollar el domicili de Constantí Serrallonga, director general de la Fira de Barcelona i gerent de l'ajuntament de la capital en l'època investigada.

165.000 euros en dues obres

L'operació duta a terme ahir parteix, precisament, dels papers que la Guàrdia Civil va trobar a Viloca durant l'escorcoll el maig passat al seu despatx de tresorer a la seu de CDC

i de la Fundació CatDem. El cas ja s'havia investigat en alguns consistoris governats per CiU (Figueres, Sant Celoni, Sant Cugat i Lloret de Mar), però en la documentació incautada a Viloca –entre la qual hi havia papers rescatats d'una tritradadora– el jutge va trobar indicis de delictes de l'època de CiU a l'Ajuntament de Barcelona.

Almenys hi ha set obres sota sospita relacionades amb la capital, tres de les quals d'envergadura: el túnel de les Glòries, els accessos al port i la construcció del dic est del port. Dins d'aquestes, segons van avançar fonts judicials a l'ARA, la constructora Copisa –dirigida aleshores per Xavier Tauler, detingut l'octubre del 2015– hauria pagat a CDC 165.000 euros per les adjudicacions del dic est del port i del túnel de les Glòries.

Implicats
La policia reté tot el dia Sixte Cambra i escorcolla el seu despatx al Port

Detencions
Vives, Viloca, Rosell i Sánchez segueixen sota custòdia policial

En el cas de les Glòries, els investigadors consideren que Vives hauria maniobrat per adjudicar les obres a una UTE (formada per Copisa, Rogasa, Comsa i Benito Arnó i Fills) “completament incapacitada” per dur-les a terme. Segons la documentació decomissada a Tauler, va trobar-se amb Vives (en aquell moment regidor d'Urbanisme i president de Barcelona Infraestructures Municipals SA, BIMSA) per acordar la qüestió dels túnels i, presumptament, l'empresari coneixia que seria l'adjudicatari abans que s'acabés el concurs. L'obra de les Glòries va patir enormes retards i un desviament pressupostari del 50%. Copisa, segons aquestes fonts judicials, va fer dos pagaments a CDC per un valor total de 65.000 euros.

En el cas del dic est del port de Barcelona, Tauler també tenia de-

L'exregidor de l'Ajuntament de Barcelona Antoni Vives va sortir ahir de casa seva detingut per la Guàrdia Civil. CÈLIA ATSET

talls de la licitació abans que es fes el concurs. Coneixia l'import de 40 milions d'euros de l'obra i, segons els investigadors, se li va adjudicar per 25 milions després de contactes amb CDC del mateix Tauler i altres empreses de l'UTE. Aquest cas va comportar per al partit, presumptament, 100.000 euros.

La Guàrdia Civil també té en el punt de mira la construcció dels accessos al port de Barcelona –que ahir va defensar la seva actuació–, i per això va escorcollar les oficines amb la presència de Cambra.

A més del túnel de les Glòries, hi ha altres operacions sota sospita relacionades amb BIMSÀ. L'alcaldesa, Ada Colau, va anunciar una investigació interna i va prometre la "màxima col·laboració" amb la justícia. Es tracta d'obres públiques adjudicades per l'Ajuntament, comandat en aquell moment per Xavier Trias, com ara les obres a l'avinguda Paral·lel, la urbanització del carrer Lucà, el carril bici entre Bac de Roda i Felip II i les obres del passeig Mirador a la carretera de les Aigües, a Collserola.

Viloca era l'eix que unia totes les operacions amb el partit. Segons la fiscalia, duia un control exhaustiu de les adjudicacions de les administracions i es reunia amb els empresaris que després obtenien un contracte públic. Era a les-

hores quan CDC, a través de la Fundació CatDem i Fòrum Barcelona, rebia "suborns en forma de donacions", segons la investigació. Viloca feia un "seguiment exhaustiu" tant a nivell local com provincial i autonòmic.

En el cas de les obres que implica l'administració autonòmica entra en joc la figura de Josep Antoni Rosell, director d'Infraestructures.cat entre el 2011 i el 2015. L'octubre del 2015 va ser detingut –juntament amb Viloca–, acusat d'haver aprofitat el seu càrrec per inflar el preu d'algunes obres i influir en els concursos. Segons fonts judicials, hi ha nous indicis en aquesta fase de l'operació que justifiquen la seva detenció.

El 3% torna a esquitxar Convergència en plena fase final del procés i quan el partit intenta aixecar el vol com a PDECat, després de la refundació. El jutge creu que, tot i que el partit estava sota sospita des del 2009, el finançament il·legal va arribar, suposadament, fins al 2015, mesos abans de perdre l'Ajuntament de Barcelona i en ple procés en marxa. —

INFORMACIÓ ELABORADA PER
MANUEL ALTOZANO, GERARD PRUNA, ALEIX MOLDES, NÚRIA ORRIOLS, JORDI MUMBRÚ I MARC TORO

La Guàrdia Civil s'equivoca d'empresa

Una coincidència semàntica va jugar una mala passada a la Guàrdia Civil. A primera hora del matí, els agents van entrar a la seu de Construccions Rubau, però en realitat volen entrar a Rubau Tarrés. Totes dues tenen seu a Girona. Fonts de la primera van explicar a l'ARA que els agents van entrar "en to molt de pel·lícula" i van marxar en saber l'equivoc. "És una confusió bastant habitual, per la similitud dels noms", afegeixen fonts de l'empresa.

Un gos dins de casa per buscar bitllets

Els agents de la Guàrdia Civil que van entrar a tres quarts de nou a escorcollar el domicili d'Antoni Vives ho van fer amb un gos de la unitat canina per buscar bitllets amagats. El gos va marxar al llarg del matí però els agents van seguir dins del domicili, al barri de Sarrià, fins a les 19.20 hores. L'advocat de l'extint d'alcalde i dirigent de CDC també va passar pel domicili al llarg del dia. Finalment, els agents van traslladar Vives a Tarragona.

OPERACIÓ PIKA

Les tres fases del cas que esquitxa CDC

La investigació se centra en el presumpte finançament il·legal del partit a través de comissions

El fiscal d'Anticorrupció Fernando Bermejo en l'escorcoll del despatx de Sixte Cambra a Barcelona. M. GARCIA

NÚRIA ORRIOLS
BARCELONA

Va ser l'any 2005 quan per primera vegada, en seu parlamentària, es va pronunciar el cas 3%. Va ser el llavors president de la Generalitat, Pasqual Maragall, que en resposta a una pregunta de l'aleshores cap de l'oposició, Artur Mas, es va defensar de les acusacions de CiU per l'ensorrament al Carmel per les obres del metro acusant el partit de tenir un "problema anomenat 3%". Aquelles paraules van derivar en el cas Adigsa, que es va limitar a investigar càrrecs de l'empresa pública. El partit es va veure implicat de ple per primer cop quatre anys més tard, quan els Mossos d'Esquadra van escorcollar el Palau de la Música. Començava el cas Palau, que derivaria en la investigació per presumpte finançament irregular de CDC. Una acusació de la qual el partit no s'ha desempallegat fins ara: el 3% ha aparegut en investigacions posteriors que han afectat els extresorsers Daniel Osàcar i Andreu Viloca i, des d'ahir, dirigents del partit com Francesc Sánchez i el regidor de Barcelona Antoni Vives.

Cas Palau

CDC està acusada de presumpte finançament irregular

El cas Palau, amb Fèlix Millet i Jordi Montull com a principals acusats, es començarà a jutjar l'1 de març d'aquest 2017, set anys i mig després que esclatés el saqueig del Palau de la Música, que els mateixos responsables van acabar confessant. Després d'anys d'investigació -l'han pilotat fins a cinc instructors dife-

rents-, el jutjat número 30 de Barcelona va concloure que CDC hauria cobrat comissions irregulars per part de Ferrovial a canvi d'adjudicacions d'obra pública de la Generalitat i altres organismes públics del 2000 a l'any 2009. Els cobraments es feien, presumptament, a través del Palau de la Música i a través de convenis de l'antiga fundació vinculada al partit, la Ramon Trias Fargas. Quan els fets van sortir a la llum, Mas va anunciar que la fundació retornaria els diners al Palau de la Música. El jutge de la causa acusa l'extresorer de CDC Daniel Osàcar de tràfic d'influències i blanqueig de capital per fer d'intermediari i li demana set anys i mig de presó. A CDC la situa com a responsable civil a títol lucratiu de la trama, i és per això que el partit té embargades fins a 15 seus com a garantia.

El cas Infraestructures.cat

Se centra en l'obra pública adjudicada pel govern Mas

El cas Palau no és l'únic en què s'ha vist assenyalada Convergència. El setembre del 2015, en ple procés sobiranista i abans de les decisives eleccions del 27 de setembre, la Guàrdia Civil va escorcollar la seu de la Fundació CatDem (antiga Ramon Trias Fargas) sota el nom d'operació Petrum II i va detenir el llavors tresorer del partit, Andreu Viloca, a més del director general d'Infraestructures.cat en aquell moment, Josep Antoni Rosell. A finals d'octubre també es va escorcollar l'antiga seu de Convergència del carrer Còrsega sota el marc de l'operació Petrum III i es va detenir un altre cop Viloca i el seu predecessor, Daniel Osàcar. S'acusa CDC de be-

neficiar-se de comissions il·legals a canvi d'obra pública que hauria adjudicat, presumptament, a través de la licitadora més important de la Generalitat, Infraestructures.cat, i també a través d'ajuntaments. Aquesta causa deriva d'una investigació iniciada a Torredembarra per la denúncia d'una regidora d'ERC per presumptes pagaments irregulars d'empreses a l'alcalde de CiU, Daniel Masagué. Les empreses afectades estan vinculades a la construcció com Teyco, de la família Sumarroca, Oproler, Copisa i Grup Tauler.

L'operació Pika

S'amplia el cas 3% a l'època de CiU a l'Ajuntament de Barcelona

Els papers requisats a Viloca en l'últim escorcoll van obrir una nova fase en la causa, la que ahir va iniciar-se sota el nom d'operació Pika. Amplia l'abast del 3% a les obres adjudicades per CiU en la seva etapa al capdavant de l'Ajuntament de Barcelona. La investigació considera que Viloca controlava les adjudicacions de totes les administracions en què governava CiU. Segons la fiscalia, l'extresorer portava el control detallat dels concursos i es reunia amb les empreses que després acabaven, presumptament, pagant una comissió. Això es donava a tots els nivells, segons el ministeri públic. La investigació va portar ahir la Guàrdia Civil a fer 18 detencions i 24 escorcolls entorn de vuit concursos, entre els quals tres grans obres públiques a la Barcelona de Xavier Trias: la construcció dels accessos i la millora del dic est al port barceloní, a més de l'adjudicació dels túnels de la plaça de les Glòries. —

Els implicats

Andreu Viloca

El discret tresorer de CDC que ja va ser detingut pel mateix cas

Discret i amb poc perfil polític, Andreu Viloca ja va ser detingut l'octubre del 2015, també en el marc de la investigació del cas 3%. Sempre fugint dels focus mediàtics, Viloca ocupava les funcions de tresorer a CDC en substitució de Daniel Osàcar, apartat del càrrec el 2010 després de l'esclat del cas Palau.

Josep Antoni Rosell

L'exdirector d'Infraestructures considerat l'enginyer del 3%

El 2015, quan era director d'Infraestructures.cat, va ser detingut per haver inflat suposadament el preu d'algunes obres i beneficiat empreses afins a CDC. Quatre mesos després el Govern el va acomiadar. La Generalitat s'ha personat en la causa oberta contra ell.

Antoni Vives

L'home fort de Trias i relleu frustrat de l'exalcalde

Amb força experiència a l'empresa privada, va ser la mà dreta de Xavier Trias a l'Ajuntament de Barcelona. Com a responsable d'Urbanisme va centralitzar tota la contractació d'obra pública. Va abandonar la primera línia política just quan se'l situava com el relleu de Trias.

Francesc Sánchez

El responsable d'encarrilar el final de Convergència

Advocat de professió, ha sigut durant anys l'encarregat dels afers judicials de CDC. Amb una llarga trajectòria a Convergència, sempre entre bambolines i al costat d'Oriol Pujol, ha sigut una figura clau en la refundació de CDC, però no té responsabilitats al PDECat.

Sixte Cambra

L'amic d'Artur Mas que va intentar l'assalt de CiU al Barça

Amic íntim de Mas, va fer el salt a la política el 1989 com a senador per CiU després de perdre la presidència del Barça contra Núñez, en el que es va considerar una operació de CiU per liderar la principal entitat del país. És president del Port de Barcelona des del 2011.

Nuevo golpe judicial a la trama del 3% de la Convergència de Artur Mas

‘OPERACIÓN PIKA’ / La Guardia Civil detiene a 24 personas, entre ellas a dos exdirigentes del partido, el exedil de Urbanismo de Barcelona, su anterior gerente municipal y el presidente del Puerto de la ciudad.

D. Casals / A. Zanón. Barcelona
La antigua CDC, que el pasado julio se refundió en el Partit Demòcrata Europeu Català (PDECat), vuelve a estar de nuevo en el punto de mira por su presunta financiación ilegal. La Guardia Civil detuvo ayer a 24 exdirigentes, cargos electos y empresarios, en el marco de la *Operación Pika*, una nueva fase del caso del 3%.

Esta investigación arrancó en 2013, cuando una exedil de ERC de Torredembarra (Tarragona) denunció al exalcalde convergente de este municipio al apreciar sospechas en la adjudicación de un aparcamiento a la constructora Teyco. Esta empresa, que ahora se denomina TOP Proyectos y Contratas, pertenece a la familia Sumarroca, vinculada al expresidente de la Generalitat Jordi Pujol.

Luego, el caso que comandó el juzgado de El Vendrell (Tarragona) se fue extendiendo a otros ayuntamientos gobernados por CiU y también a Infraestructures.cat –la antigua Gisa, es el brazo inversor del Govern, que en 2016 pasó del control del PDECat al de Esquerra.

Las primeras detenciones por el caso del 3% fueron en octubre de 2015, algo los convergentes atribuyeron a su apuesta por la independencia. Ayer, el PDECat insistió en esta teoría y vinculó la redada policial a su independentismo. Este diagnóstico también lo hizo uno de los arrestados, el presidente del Puerto de

El presidente del Puerto, Sixte Cambra.

El exdirigente de CDC Francesc Sánchez.

El exconcejal barcelonés Antoni Vives.

La investigación arrancó en 2013 aunque el primero en referirse a ello fue Maragall en 2005

Barcelona, Sixte Cambra, que apreció una “clara finalidad política”.

En total, la Guardia Civil realizó ayer 24 entradas y registros. La principal novedad de la jornada fue que las sospechas alcanzan también al Ayuntamiento de Barcelona, que entre 2011 y 2015 estuvo

liderado por el convergente Xavier Trias. Entre los detenidos, figuran dos de sus colaboradores más estrechos: el ex teniente de alcalde de urbanismo Antoni Vives y el exgerente municipal Constantí Serrallonga, que en la actualidad es el director general de Fira de Barcelona.

Ayer también fue arrestado el exdirigente de CDC Francesc Sánchez y Andreu Viloca, que fue tesorero de este partido y de su fundación, la Catdem, que fue disuelta el pasado año y sobre la que pla-

El PDECat, heredero de CDC, atribuye las detenciones al referéndum que está proyectando

nea otro caso de presunta corrupción: el del Palau de la Música. La Guardia Civil también detuvo a dos directivos de una empresa municipal barcelonesa que adjudica obra pública y directivos de las constructoras Comsa, Oproler y Rubau Tarrés, si bien los afectados insistieron en que

fue una retención temporal.

La supuesta financiación de CDC mediante el pago de comisiones en la adjudicación de obra pública lleva muchos años presente en el debate político catalán. El primero en referirse a ello fue en 2005 el expresidente de la Generalitat, Pasqual Maragall, tras la polémica por el hundimiento de un túnel del Metro en Barcelona, aunque luego rectificó sus palabras. Estas sospechas nunca se han disipado.

Editorial / Página 2

Túneles, avenidas, institutos y carriles bici, en el punto de mira

Las obras sobre las que la Guardia Civil tiene la sospecha de que podrían haber servido para financiar de forma irregular la antigua Convergència fueron adjudicadas por el ayuntamiento de Barcelona, la empresa pública Gisa –la actual Infraestructures.cat, dependiente de la Generalitat) e incluso el Puerto de Barcelona, cuya titularidad es del Ministerio de Fomento, aunque la presidencia, tras el Pacto del Majestic del PP con CiU en 1996, la designa el Govern. Las siguientes

son las principales obras investigadas.

● **Túnel en Barcelona.** El gobierno de Xavier Trias adjudicó la primera fase del túnel que tiene que atravesar la Plaza Glòries por 60,1 millones a Comsa, Copisa, Arnó y Rogasa. Esta infraestructura es una de las actuaciones más polémicas, ya que los sobrecostes de las obras –como consecuencia de aspectos no detectados en el proyecto– podrían situarse en el 60%. Actualmente, el consistorio liderado por Ada

Colau estudia con las empresas cómo terminar esta primera fase, pero no existe calendario para terminar la segunda fase.

● **Reforma del Puerto.** La obra del Puerto de Barcelona sobre la que se ha pedido documentación fue una parte de la reforma del dique este, que se adjudicó por 25,1 millones de euros a las constructoras Comsa, Copisa, Acsa (Sorigué) y Benito Arnó. Esta obra forma parte de la ampliación de la infraestructura presidida

por Sixte Cambra. También se analiza otra obra por 4,2 millones a Comsa. El Puerto dijo anoche que Cambra no forma parte de las mesas de valoración y que las obras se adjudican tras un proceso “público”.

● **Mejora del Paral·lel.** La reforma de la avenida que comunica la plaza España y las atarazanas (monumento de Colón) se adjudicó por 6,95 millones de euros a Copisa. Bimsa, el brazo inversor del Ayuntamiento de Barcelona, encargó la obra en 2014.

● **En Sabadell.** El principal contrato de la prolongación de Ferrocarrils de la Generalitat en el municipio barcelonés se adjudicó por 218 millones, pero se desconoce si se investiga esta actuación u otra. La ampliación de Sabadell tiene un coste total de 400 millones.

● **Otras.** Existen otras obras de menor importe como son una carretera en el parque de Collserola de Barcelona, varios institutos, centros educativos e incluso carriles bici.

ESPAÑA CORRUPCIÓN EN CONVERGÈNCIA LOS IMPLICADOS

Marcos PARDEIRO - Barcelona

La dañada imagen de Convergència sufrió un nuevo deterioro después de que la Guardia Civil arrestara ayer a destacados dirigentes de la reciente historia del partido soberanista por su presunta vinculación con el «caso del 3 por ciento» (adjudicaciones de obra pública a cambio de comisiones ilegales). Los principales detenidos tienen una cosa en común: su vínculo con Artur Mas. Es el caso de Sixte Cambra—amigo del ex presidente de la Generalitat, senador de CiU (1993-2004) y, actualmente, presidente del Puerto de Barcelona—; Francesc Sánchez—que se hizo con los mandos de la maquinaria de Convergència hasta su transformación en PDeCAT—; Antoni Vives—antiguo integrante del círculo de confianza de Mas (llamado «el pinyol») y ex teniente de alcalde del Ayuntamiento de Barcelona—, y de Andreu Viloca—ex tesorero de CDC y de su fundación afín, la Catdem—.

La Fiscalía Anticorrupción ve particularmente clave el papel de Viloca—que ha fue detenido en otra ocasión—por en el control del pago de comisiones de empresas por adjudicaciones de obra pública en concursos que, pese a aparentar legalidad, se otorgaban previamente a medida.

La lista de detenidos de ayer, que se eleva a 18, se completa con un puñado de cargos de la Administración nombrados por Convergència (directivos de empresas públicas que adjudicaron obras) y con un nutrido grupo de empresarios vinculados a constructoras. Todo ello no hace más que multiplicar las sospechas sobre el alcance de la trama de corrupción del «caso 3 por ciento», que presuntamente sirvió para alimentar durante años las finanzas convergentes.

EL CAMBIO DE IMAGEN

A diferencia de anteriores ocasiones, en que los pesos pesados de Convergència se apresuraban a relacionar las detenciones con maniobras estatales para destruir su proyecto político, ayer los principales rostros del partido soberanista se ocultaron con el pretexto de que su nuevo partido, el PDeCAT, no es CDC. Ninguno de ellos hizo declaraciones y fue Jacint Borràs, un histórico del partido a quien se colocó como máximo responsable de la antigua CDC, quien tiró de manual y quien denunció una «operación programada» por el Estado para desinflar la movilización que se prepara para arrojar este lunes a Artur Mas, Joana

Todos los hombres del president

Cuatro de los 18 detenidos son figuras próximas a Artur Mas. Entre los arrestados hay directivos de empresas públicas y de constructoras

ANDREU VILOCA
EL TESORERO DE CDC

Andreu Viloca (Barcelona, 1949) se convirtió en tesorero de Convergència y de la fundación asociada al partido (CatDem) después de que Daniel Osàcar se viera obligado a dimitir en diciembre de 2010, meses después del estallido del «caso Palau». Anteriormente había ocupado un puesto de directivo en el Colegio de Médicos de Barcelona, aunque estaba vinculado al partido nacionalista desde hacía años. El pasado 28 de agosto, la Guardia Civil ya entró por primera vez en la sede de Convergència Democràtica para registrar su despacho.

SIXTE CAMBRA
UN ÍNTIMO DE ARTUR MAS

Hay quien dice que Sixte Cambra (Barcelona, 1952) es «una fotocopia de Artur Mas». Tienen perfiles muy similares: son de la misma generación, han sido directivos en el sector textil y son parecidos en la forma y en el fondo. Cambra es uno de los pocos amigos que se le conocen a Mas. Vinculado al mundo del «headhunting» (cazatalentos) a través de la firma Seeliger & Conde—de la que fue fundador en 1990—, Cambra se ha movido durante años en el mundo de lo público. Fue senador de CiU desde 1993 a 2004 y es presidente del Puerto de Barcelona desde 2011.

FRANCESC SÁNCHEZ
LAS MÁQUINAS DE CDC

De Francesc Sánchez (Sant Boi de Llobregat, 1971) dicen que es de esas personas que «vale más por lo que calla que por lo que habla». Llegó a la dirección de Convergència después del congreso de Reus de 2012 de la mano del entonces secretario general, Oriol Pujol Ferrusola. Después de que el hijo del histórico presidente de la Generalitat cayera en desgracia, Sánchez se mantuvo a flote y Mas le acabó confiando en 2016 la coordinación del congreso de refundación de CDC. Acabada esta misión, Sánchez se apartó del partido para dedicarse a la consultoría.

ANTONI VIVES
UN VERSO SUELTO

Antoni Vives (Barcelona, 1965) fue uno de los integrantes del primer «pinyol» (círculo de confianza) de Artur Mas. Vives tiene fama de ser un hombre «muy bien pagado de sí mismo». «Es arrogante», dicen quienes le han tratado en alguna ocasión. Vives, que comenzó militando en ERC, se pasó a CDC y tuvo cargos en los últimos gobiernos de Pujol, pero posteriormente se pasó a la esfera municipal como hombre fuerte de Xavier Trias al frente del área de Urbanismo. Hace poco fue citado, acusado de emplear de forma ilegal desde la empresa pública Barcelona Regional.

Ortega e Irene Rigau ante el juicio por el 9N de 2014.

En declaraciones a los periodistas, Borràs dio por hecho que pueden repetirse operaciones policiales como la de ayer «cada vez que haya un acontecimiento que les parezca que les puede»

perjudicar. De hecho, según Borràs, detrás de esta operación se encuentra el PP al que acusó de desplegar su juego «sucio» por lo que ha pedido a los catalanes que apoyen a quienes apuestan «por la libertad y la democracia».

Jacint Borràs, uno de los funda-

dores de Convergència y padre de la actual consellera de Governación del Govern, Meritxell Borràs, fue escogido en julio del año pasado para pilotar CDC en su nueva fase de hibernación y sin actividad política, manteniendo una estructura reducida.

OTROS DETENIDOS

CONSTANTÍ SERRALLONGA
Investigado como gerente en el Ayto. de Barcelona entre 2011-2015. Actual director general de la Fira de Barcelona.

JOSEP ANTONI ROSELL
Histórico político de Convergència y ex director de la empresa pública Infraestructures.cat

PILAR MATESANZ
Directiva de la empresa pública Infraestructures.cat

ÁNGEL SÁNCHEZ
Director general de la empresa municipal de infraestructuras de Barcelona, Bimsa.

ERNEST SANTOLARIA
Director técnico de Bimsa.

JOSÉ MARÍA ZARAGOZA
Director de contratación de la constructora Oproler.

PEDRO DEL LLANO
Ex director de contratación de Oproler.

SERGIO LERMA
Gerente de la constructora Oproler en Madrid.

JOSEP MANEL BAS-SOLS
Delegado de Oproler en Barcelona y ex alcalde de Anglès.

JOSÉ MIARNAU
Consejero delegado de la constructora Comsa.

FÉLIX PASQUINA
Propietario de la constructora Pasquina.

RAMÓN ANGLADA
Director de la constructora Rubao Tarrés.

XAVIER TAULER
Ex consejero delegado de la constructora catalana Copisa.

JOAN ALBERT ARQUÈS
Director general de la constructora Benito Arnó e Hijos.